Nr. 3. Kraków, dnia 15 grudnia 1921 r. Rok I.

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika Urzędowego“: Kraków Województwo, ulica Basztowa, liczba 22.

„Dziennik urzędowy Województwa Krakowskiego“ ukazuje się w miarę napływu materjału urzędowego. Należytości za poszczególne egzemplarze dziennika i ogłoszenia należy składać w starostwach, które będą pobrane należytości składać w Urzędach podatkowych na przychód Ministerstwa spraw wewnętrznych. Dziennik urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

CENA Nr. 3. — Mp. 100·—

Wykaz ważniejszych ustaw i rozporządzeń ogłoszonych:

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 87 z dn. 8 listopada 1921 r.

Poz. 635. Ustawa z dn. 18 października 1921 r. w sprawie uzupełnienia art. 3 ustawy tymczasowej z dn. 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji.

Poz. 636. Ustawa z dn. 18 października 1921 r. w sprawie adnotacji hipotecznej zamiaru pozbycia nieruchomości drogą parcelacji.

Poz. 637. Ustawa z dn. 18 października 1921 r. zmieniająca ustawę z dn. 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela.

Poz. 638. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 26 lipca 1921 r. celem wykonania ustawy z 14 czerwca 1921 r. w przedmiocie unormowania podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego i podatku majątkowego na rok podatkowy 1921.

Poz. 640. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publ. z 8 października 1921 r. w przedmiocie wyrobu i obrotu specyfików farmaceutycznych.

Poz. 641. Rozp. Ministra Zdrowia Publ. z 8 października 1921 r. w przedmiocie prowadzenia przez apteki i składy materjałów aptecznych regestracji personalu fachowego.

Poz. 643. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dn. 27 września 1921 r. do rozp. Rady Ministrów z dn. 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austr.

Poz. 645. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 18 października 1921 r. w przedmiocie przedłużenia terminu wymiany oraz zwrotu urzędowi pożyczek państwowych świadectw tymczasowych i obligacji 5% pożyczki państwowej z r. 1920.

Nr. 88 z dn. 10 listopada 1921 r.

Poz. 646. Ustawa z dn. 14 października 1921 r. o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne.

Poz. 647. Ustawa z dn. 21 października 1921 r. o zarobkowem pośrednictwie pracy.

Poz. 648. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6 października 1921 r. w sprawie dodatków reprezentacyjnych dla urzędników sprawujących zastępczo funkcje na stanowiskach reprezentacyjnych.

Poz. 649. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 14 października 1921 r. w przedmiocie utworzenia Komisji do badania cen i zysków.

Poz. 650. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 14 października 1921 r. w przedmiocie przekazania pewnych uprawnień urzędu walki z lichwą powiatowym władzom administracyjnym.

Poz. 653. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 13 października

1921 r. w przedmiocie ulg celnych dla taśm plecionych ze słomy.

Poz. 654. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dn. 27 października 1921 r. w sprawie zniesienia powiatowych urzędów ziemskich w Białej i Limanowej i włączenia powiatu Biała do kompetencji powiatowego urzędu ziemskiego w Żywcu, powiatu Oświęcim — do kompetencji powiatowego urzędu ziemskiego w Wadowicach, powiatu Limanowa i Nowy Targ oraz Spisza i Orawy — do kompetencji urzędu ziemskiego w Nowym Sączu.

Nr. 89 z dn. 12 listopada 1921 r.

Poz. 656. Ustawa z dn. 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych.

Poz. 657. Ustawa z dn. 26 października 1921 r. w przedmiocie przepisów prawnych, obowiązujących na obszarze Spisza i Orawy, należącym do Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 660. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 25 października 1921 r. w sprawie przedłużenia czasu pracy w cukrowniach w r. 1921—1922.

Poz. 662. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 1 września 1921 r. w sprawie dostarczania drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym w okresie zimowym 1921/22 r.

Poz. 663. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publ. z dn. 3 września 1921 r. w przedmiocie zmiany i uzupełnienia rozporządzenia Ministra Zdrowia Publ. z dn. 1 lipca 1920 r. w sprawie urzędowych świadectw zdrowia.

Poz. 664. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publ. z dn. 27 października 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej oraz wydawania środków leczniczych.

Poz. 666. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 31 października 1921 r. o przedłużeniu terminu ważności postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czechosłowackich.

Nr. 90 z dn. 15 listopada 1921 r.

Poz. 670. Oświadczenie rządowe z dn. 3 listopada 1921 r. w przedmiocie regulaminu procesowego Mieszanego Trybunału Rozjemczego Polsko-Niemieckiego, ustanowionego na mocy art. 304 Traktatu Wersalskiego.

Nr. 91 z dn. 18 listopada 1921 r.

Poz. 671. Ustawa z dn. 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.

Poz. 673. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państw. z dn. 9 września 1921 r. w sprawie ustalania i wypłaty dzierżawcom i administratorom poręczającym odszkodowań za poczynione w b. dobrach donacyjnych nakłady i inwestycje.

Poz. 674. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 12 października 1921 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonawczego z dn. 30 stycznia 1920 r. do ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych.

Poz. 675. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Kolei żelaznych z dn. 17 października 1921 r. do ustawy w sprawie powołania państw. Rady Kolejowej.

Nr. 92 z dn. 24 listopada 1921 r.

Poz. 676. Ustawa z dn. 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

Poz. 679. Rozporządzenie Ministra Robót Publ. z dn. 1 października 1921 r. w sprawie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

Poz. 681. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społ. z dn. 10 listopada 1921 r. w sprawie czasu pracy w zakładach handlowych w dni targowe i jarmarczne.

Poz. 683. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dn. 31 października 1921 r. w przedmiocie bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czechosłowackich.

Nr. 93 z dn. 30 listopada 1921 r.

Poz. 684. Ustawa z dn. 28 października 1921 r.: Statut Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

Poz. 686. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 10 listopada 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dn. 28 lipca 1921 r.

Poz. 688. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publ. z dn. 12 listopada 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej przy recepturze.

Poz. 689. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dn. 18 listopada 1921 r. w sprawie zmian i uzupełnień Taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Poz. 691. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 21 listopada 1921 r. w przedmiocie urzędowych ogłoszeń sądowych w okręgach Sądów Apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego.

Nr. 94 z dn. 2 grudnia 1921 r.

Poz. 692. Ustawa z dn. 15 listopada 1921 r. o Skarbie Narodowym.

Poz. 698. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publ. z dn. 4 listopada 1921 r. w przedmiocie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw.

Poz. 699. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 15 listopada 1921 r. o obowiązku zatrudniania ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych.

Nr. 95 z dn. 3 grudnia 1921 r.

Poz. 700. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 14 listopada 1921 r. w sprawie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzplitej Polskiej.

Poz. 702. Rozporządzenie Ministra Kolei żel. z dn. 26 listopada 1921 r. w sprawie przedłużenia terminu ważności i zmiany postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i austrjackich.

W Monitorze Polskim:

Nr. 257 z dn. 11 listopada 1921 r. Poz. 319. Instrukcja Ministra Rolnictwa i Dóbr Państw. z dn. 9 września 1921 r. dla Urzędów wojewódzkich o likwidacji stosunków prawnych powstałych pomiędzy skarbem Rzplitej Polskiej a osobami trzeciemi z powodu użytkowania przez nie b. dóbr donacyjnych.

Nr. 258 z dn. 12 listopada 1921 r. Poz. 320. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 6 października 1921 r. w przedmiocie statutu organizacyjnego państwowego Zakładu epidemjologicznego.

Nr. 264 z dn. 19 listopada 1921 r. Poz. 327. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państw. z dn. 12 listopada 1921 r. w przedmiocie opłat za prace przy badaniach, przeprowadzanych na żądanie osób prywatnych przez instytut torfowy.

Nr. 268 z dn. 24 listopada 1921 r. Poz. 329. Obwieszczenie Ministerstwa Kolei żel. z dn. 15 listopada 1921 r. o otwarciu ruchu normalnego na linji Kokoszki-Gdynia.

Nr. 269 z dn. 25 listopada 1921 r. Poz. 331. Wykaz organizacyj gospodarczo-społecznych uprawnionych do wysyłania swych przedstawicieli do państw. Rady kolejowej w myśl ustawy z dn. 15 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 226).

Poz. 332. Wykaz miast uprawnionych do wysyłania swych przedstawicieli (1 mandat) do państw. Rady kolejowej w myśl ustawy z dn. 15 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 226).

Nr. 271 z dn. 28 listopada 1921 r. Poz. 334. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dn. 23 listopada 1921 r. w sprawie przedłużenia terminu rejestracji mienia wywiezionego do Rosji lub Ukrainy.

Nr. 274 z dn. 1 grudnia 1921 r. Poz. 335. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 12 listopada 1921 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie instrukcji do rozporządzenia z dn. 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

Nr. 275 z dn. 2 grudnia 1921 r. Poz. 337. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 25 listopada 1921 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za paszporty zagraniczne.

Nr. 277 z dn. 5 grudnia 1921 r. Poz. 339. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 23 listopada 1921 r. w sprawie zmian w statucie Państwowej Rady chemicznej.

O pracę dla zdemobilizowanych oficerów.

W dniach najbliższych opuści szeregi czynne Armji Polskiej kilkutysięczny zastęp oficerów. Przechodzą w stan rezerwy, by kiedy zajść miałaby po temu potrzeba, stanąć ponownie na apel Ojczyzny, bronić jej wolności, przelewać znowu krew w jej obronie.

Dzisiaj jednak okres pokojowy, w który Polska ostatecznie wstąpiła, wymaga ich demobilizacji, wymaga, by stanęli do pracy cywilnej, wnosząc do niej hart i wytrwałość, energję i odwagę czynu, zdobyte w bojach i trudach czasu wojennego.

Czy pracę tę znajdą? Oto zagadnienie, na które społeczeństwo musi udzielić odpowiedzi. Czy entuzjazm, jakim ich darzono w chwili niebezpieczeństw, przeobrazi się w realny czyn poparcia i pomocy, kiedy szukać będą pracy zawodowej, zarobkowej, która odtąd stanowić będzie podstawę ich egzystencji?

Dalszy ich los, spożytkowanie wielkich zasobów ich zdolności dla twórczej pracy w czasie pokoju, zależy od tego, czy społeczeństwo polskie wyciągnie do nich bratnią dłoń i wskaże im warsztaty pracy, do których stanąć będą mogli.

Są wśród nich tacy, którzy poszli na wojnę wprost z ław szkolnych i ci znaleźć muszą warunki stopniowego zdobycia wiedzy fachowej. Są inni o wysokich kwalifikacjach zawodowych, których praca zbogaci natychmiast twórczość i wytwórczość narodową. A wszyscy nauczyli się w twardem rzemiośle wojennem, nieraz zdobywając najwyższe odznaki waleczności, trudzić się i mozolić dla dobra Polski, której niepodległość zdobyli i utrwalili.

Nie o filantropję tu chodzi, nie o datki i ofiary, lecz o współdziałanie z organami państwowemi w uzyskaniu dla nich zajęcia.

Jak najszybsza pomoc całego społeczeństwa jest konieczną, bo dobro Ojczyzny wymaga, by armja rezerwowa nie trwała w bezczynności, by nie powstał w niej kąkol rozgoryczenia i żal do kraju, że ją opuścił w chwili krytycznej.

W zrozumieniu powyższej potrzeby powstał, za wspólnem porozumieniem Ministerstwa Spraw Woj-

skowych i Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, w ramach tego ostatniego specjalny

»Oddział Pomocy dla Zdemobilizowanych Oficerów«.

Celem jego pomoc przy poszukiwaniu zajęcia, pośrednictwo pracy w najszerszem znaczeniu tego wyrazu. Ekspozytury »Oddziału« mieszczą się przy Państw. Urzędach Pośrednictwa Pracy w następujących miejscowościach:

1. Warszawa, Plac Napoleona Nr. 10,
2. Łódź, ulica Skwerowa Nr. 4,
3. Lublin, ul. Kołłątaja Nr. 4,
4. Sosnowiec, ul. Piłsudskiego Nr. 10,
5. Poznań, Pl. Sapieżyński Nr. 10,
6. Toruń, ul. Żeglarska Nr. 8,
7. Kraków, ul. Podzamcze Nr. 30,
8. Lwów, adres wskaże Dowództwo miasta.
9. Łuck, przy Wojew. Wydz. Pracy,
10. Białystok, ul. Monopolowa Nr. 4.

Do Urzędów tych zgłaszać się winni zarówno oficerowie, poszukujący pracy, jak i ci, którzy im zajęcie ofiarować mogą. Do tych ostatnich zwraca się przedewszystkiem apel niniejszy.

Niechaj nie będzie w Polsce żadnej instytucji publicznej, czy prywatnej, któraby nie udzieliła oficerom rezerwy bodaj jednego u siebie miejsca.

Niechaj nie będzie żadnej fabryki, czy zakładu przemysłowego lub handlowego, któryby nie zaofiarował się z zatrudnieniem chociażby kilku z nich.

Niechaj pośpieszą ziemianie i udzielą u siebie pracy tym, których ofiarności zawdzięczają dzisiejszy swój dobrobyt.

Niechaj wreszcie całe społeczeństwo, które zarzucało żywemi kwiatami swych obrońców, gdy wyruszali na front, niechże ono teraz rzuci tym, co ocaleli pośród zawieruchy wojennej, trwały kwiat podzięki i uznania: niech im da pracę.

O to się dla nich upomnieć w imię dobra Narodu mamy dzisiaj nietylko obowiązek, lecz i bezwzględne prawo.

Warszawa, dnia 15 października 1921 r.

Minister Spraw Wojskowych
Kazimierz Sosnkowski
Generał Porucznik

Minister Pracy i Opieki Społecznej
Ludwik Darowski.

Kraków, dn. 14 grudnia 1921.

Do

Władz, Urzędów państwowych i autonomicznych, Obywatelstwa ziemskiego, Właścicieli fabryk, Zakładów przemysłowych i handlowych oraz Instytucyj finansowych w obrębie Województwa krakowskiego.

Podając niniejszem do wiadomości powyższy apel Panów Ministrów Spraw Wojskowych oraz Pracy i Opieki Społecznej, polecam go najgoręcej wszystkim, którzy czy to jako przełożeni urzędów czy kierownicy instytucyj wszelkiej kategorji, czy jako właściciele wielkich obszarów ziemi, mają możność dania odpowiedniej pracy zarobkowej tym, co przez parę ostatnich lat walcząc w obronie niepodległości Ojczyzny wywalczyli wreszcie pokój, a z nim możność spokojnej pracy i rozkwitu życia społecznego i gospodarczego na rozległych ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej.

Byłoby niegodnem imienia polskiego, aby dla nich na obszarach wolnej i z pokoju cieszącej się Ojczyzny zabrakło warsztatów pracy!

Nie wątpię, że wszyscy powołani do tego czy stanowiskiem czy pozycją społeczną, zatroskają się o los zdemobilizowanych oficerów i spełniając akt narodowej wdzięczności ochotnie podzielą się z nimi kawałkiem polskiego chleba, którego Opatrzność nie poskąpiła żyznym ziemiom naszej Ojczyzny!

Wszelkie zapotrzebowania należy zgłaszać w Ekspozyturze Oddziału Pomocy dla zdemobilizowanych oficerów, Kraków, ul. Podzamcze l. 30.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Rozporządzenia i okólniki.

I. Wydział prezydjalny.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. P. O. 4161.
Warszawa dnia 18 lipca 1921 r.

Okólnik Nr. 63.

W sprawie obsadzania urzędów inwalidami i b. wojskowymi.

Do

wszystkich PP. Wojewodów, P. Generalnego Delegata Rządu na Galicję, P. Komisarza Rządu na m. Warszawę i P. Komendanta Gł. Policji Państwowej.

Okólnikiem z dnia 28. lutego r. b. Nr. Pr. 1461/33 podano Panom do wiadomości i stosowania rezolucję Sejmu Ustawodawczego, zobowiązującą Rząd, aby przy obsadzaniu urzędów uwzględniał, przy równych kwalifikacjach kandydatów, przedewszystkiem inwalidów i b. wojskowych, i aby to samo zalecił instytucjom samorządowym.

Ponieważ liczne rzesze zdemobilizowanych żołnierzy, pozostających bez pracy, znajdują się w nader trudnem a niekiedy nawet rozpaczliwem położeniu, przeto przypominam Panom powyższe zarządzenie i polecam uczynić wszystko możliwe, aby zdemobilizowani żołnierze korzystali rzeczywiście przy obsadzaniu posad z pierwszeństwa o ile posiadają równe z innymi kandydatami kwalifikacje.

Zechcą Panowie podać niniejsze do wiadomości podległych sobie władz oraz zarządzić sporządzenie i nadesłanie Ministerstwu listy imiennej, przyjętych do służby w czasie od 1. stycznia do 30. czerw-

ca 1921 r. zdemobilizowanych wojskowych, podając jednocześnie liczbę przyjętych w tymże czasie na równorzędne posady nie-wojskowych i załączając objaśnienie, co było powodem pominięcia kandydatów z pośród zdemobilizowanych wojskowych.

Takież listy winny być sporządzane co miesiąc i komunikowane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Minister: *Raczkiewicz* w. r. –

Za zgodność:
Kancelarja Główna
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
podpis. L. S.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. P. O. 4161.
Warszawa d. 5 październ. 1921 r.

Odpis

Do Pana Wojewody we Lwowie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina wykonanie rozporządzenia z dnia 18. czerwca 1921 Nr. P. O. 4161 (okólnik 63) w sprawie obsadzania urzędów inwalidami i b. wojskowymi.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
podpis.
Naczelnik Wydziału osobowego.

L. 2590/1/pr.

Kraków, dnia 31. października 1921.

Wszystkim Panom Starostom (w obrębie Województwa Krakowskiego) do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. B. B. 8589.
Warszawa dn. 4 listopada 1921 r.

Odpis

Prolongowanie paszportów.

Do
wszystkich PP. Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Komisarza Rządu w Cieszynie.

Do Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy zgłaszają się coraz częściej osoby zamieszkałe na prowincji z paszportami, wydanemi przez b. Zarząd Terenów Przyfrontowych i Etapowych w celu sprolongowania tychże. W większości wypadków, osoby te motywują swój przyjazd do Warszawy tą okolicznością, że odnośne do ich faktycznego zamieszkania urzędy paszportowe odmawiają prolongowania tych paszportów na tej zasadzie, że zostały one wydane w Warszawie. Tego rodzaju stan rzeczy powoduje zupełnie niepotrzebny napływ do stolicy osób i nadmiernie obciąża Wydział Paszportowy Komisarjatu Rządu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca przypomnieć Starostwom rozporządzenie p. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5/III 1921 r. (Monitor Polski Nr. 72 r. b.) i § 23 Instrukcji N. BB. 400 w myśl których prolongowanie paszportów może być uskutecznione w miejscu zamieszkania petenta niezależnie od tego, gdzie początkowo dany paszport został wydany.

Za Ministra:
Kliński w. r.
Naczelnik Wydziału.

Za zgodność:
Kancelarja Główna
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
podpis.

L. 3518/2/pr.

Kraków, dnia 16. listopada 1921.

Wszystkim PP. Kierownikom Starostw Województwa Krakowskiego, oraz P. Dyrektorowi Policji w Krakowie do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 3739/pr.

Kraków, dnia 21. listopada 1921.

Udzielenie exequatur Węgierskiemu Konsulowi Generalnemu w Krakowie.

Do
Wszystkich PP. Starostów (w obrębie Województwa Krakowskiego), P. Prezydenta stoł. m. Krakowa, P. Dyrektora Policji w Krakowie.

Naczelnik Państwa reskryptem z 22 października 1921 uznał w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Barona Lothair de Hauser w charakterze Konsula Generalnego Państwa Węgierskiego z siedzibą w Krakowie i udzielił e x e q u a t u r jego pismu wierzytelnemu.

O tem zawiadamiam Pana Starostę (P. Prezydenta stoł. król. m. Krakowa, P. Dyrektora Policji) wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw wewnętrznych z 11. listopada 1921. Pr. 4059 z poleceniem użyczenia wyż nazwanemu Generalnemu Konsulowi wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków gdzieby tego zaszła potrzeba.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

K o m u n i k a t.

Odpis

O organizacji reewakuacyjnej mienia rolniczego, wywiezionego do Rosji.

Na zasadzie art. XV. i XI. traktatu ryskiego, podpisanego w dn. 18/III. 1921 Rosja i Ukraina zobowiązały się reewakuować mienie wywiezione z terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej do Rosji od 1/VIII. 1914 do chwili ratyfikacji traktatu ryskiego. Mienie wywiezione, może być zwrócone, jedynie na

zasadzie deklaracji właścicieli w imieniu których Rząd Polski może się domagać zwrotu powyższego mienia.

Warunek niezbędności deklaracji właścicieli, wynikających z art. XV. traktatu ryskiego, tłumaczy: dlaczego dotychczasowe rejestracje strat wojennych, a co zatem idzie i mienia wywiezionego do Rosji dokonywane w Komisjach szacunkowych, nie wystarczają.

W celu umożliwienia zwrotu mienia wywiezionego, nowa rejestracja jest konieczną i tylko ta rejestracja będzie stanowić podstawę prawną domagania się zwrotu mienia.

Art. XV. traktatu ryskiego ma wielkie znaczenie dla rolnictwa, gdyż umożliwia zwrot ewakuowanego mienia rolniczego.

W zakresie mienia rolniczego należy rozróżnić mienie będące środkami produkcji i mienie stanowiące środki produkcji. Do pierwszej kategorji należą: pasze dla inwentarza i ziemiopłody nie przeznaczone do siewu, wytwory przemysłu rolnego etc. do drugiej zaś kategorji środków produkcji, należą: z inwentarza żywego: głównie konie, krowy i owce, z inwentarza martwego przedewszystkiem większe maszyny rolnicze jak np. lokomobile, maszyny żniwne, młocarnie i t. d. prócz tego należą tutaj środki transportowe, a więc wozy gospodarskie oraz zboże siewne. Mienie I-ej kategorji może być zwrócone jedynie w tym wypadku, gdy nie uległo zniszczeniu lub nie zaginęło, a znajduje się na terytorjum państwa zwracającego, w posiadaniu instytucji rządowych, osób prawnych lub fizycznych, którym może być odebrane w celu reewakuacji. Obowiązek udowodnienia zaginięcia mienia należy do państwa zwracającego.

Odnośnie zaś do mienia drugiej kategorji — warunkiem niezbędnym do umożliwienia zwrotu środków produkcji jest stwierdzenie, że były one w zawiadywaniu instytucyj rządowych lub społecznych państwa zwracającego, przytem przy istnieniu tego warunku, nawet w razie zaginięcia mienia powyższej kategorji, nie wskutek siły wyższej — vis maior — (np. pożaru, działań wojennych) rząd państwa zwracającego obowiązany jest dać ekwiwalent.

W sprawie powyższej traktuje p. 3, art. XV traktatu ryskiego.

Opierając się na tymże p. 3 im należy przy rejestracji mienia rolniczego podawać przedewszystkiem środki produkcji. Rejestrować mienie należy w deklaracjach, sporządzonych na odpowiednich drukach. Druki te są czterech rodzai, stosownie do podziału mienia ewakuowanego na cztery grupy: 1) środki produkcji rolniczej, 2) mienie przemysłowe, handlowe i warsztatów rzemieślniczych, 3) mienie użytku domowego i 4) archiwa i mienie kulturalne.

Druki te odnośnie do mienia rolniczego nabywać można w Starostwach. Wypełnione druki należy składać w tych instytucjach, w których są sprzedawane. Osoby, które nie będą korzystały z pośrednictwa wspomnianych towarzystw i instytucyj odnośnie do mienia rolniczego, mogą składać swe deklaracje w miejscowych Starostwach.

Jedyną instytucją uprawnioną do domagania się w imieniu Rządu Polskiego zwrotu mienia ewakuowanego od Rządów Rosji i Ukrainy jest Główny Urząd Likwidacyjny, utworzony na mocy dekretu z 31/I 1919.

Dlatego też wszystkie wspomniane instytucje i urzędy, do których mają się zwracać osoby zainteresowane z wypełnionemi deklaracjami, działają na mocy rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 12/VIII 1921 i przesyłać będą te deklaracje bezpośrednio do Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Rola ich ogranicza się tylko do pośredniczenia w rejestracji przez:

a) ułatwianie osobom interesowanym wypełniania deklaracyj oraz ich składania.

b) przeglądanie deklaracyj i w razie dostrzeżenia w nich niedokładności, lub braku dowodów, zwracanie na to uwagi osób interesowanych, celem odpowiedniego uzupełnienia przez nie tychże deklaracyj. Władze i instytucje samorządowe, publiczne lub społeczne mogą przesyłać odpowiednie deklaracje, dotyczące ich mienia bezpośrednio do Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Ogólne kierownictwo i nadzór nad wykonaniem całej akcji należy w myśl rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 12/VIII. do właściwego Starosty na terenie każdego Starostwa, gdzie rejestracją mienia rolniczego zajmuje się referent rolny, Starosta więc winien wydawać zarządzenia, ułatwiające osobom składanie deklaracyj.

M. R. i D. P.
Główny Zarząd Dóbr Państwowych.
Nr. 1626/E.

Warszawa, dnia 11. listopada 1921.

W sprawie komunikatu M. R. i D. P. o organizacji akcji reewakuacyjnej mienia wywiezionego do Rosji.

Do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie.

W celu wyjaśnienia, jakie konsekwencje wypływają z traktatu ryskiego, dla rolnictwa polskiego w związku z Rozporządzeniem i Instrukcją Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 12/VIII. 1921 Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych przesyła niniejszy komunikat do wiadomości Województwa.

Za Ministra: *(Podpis)*
Dyrektor Departamentu Rolnictwa.

L. 3657/2 pr. ex 1921.

Kraków, dnia 21. listopada 1921.

Wszystkim Panom Kierownikom Starostw Województwa krakowskiego, Panu Prezydentowi miasta Krakowa i Panu Dyrektorowi Policji w Krakowie przesyła się do wiadomości w ślad za tut. reskryptem z dnia 10. października 1921, L. 1404/2 pr.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 3776/2/pr.

Kraków, dnia 28 listopada 1921.

Hodowla gołębi pocztowych.

Do
wszystkich PP. Kierowników Starostw Województwa Krakowskiego, oraz do P. Dyrektora Policji i Okręgowej Komendy P. P. w Krakowie.

Ministerstwo Spraw Wojskowych zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, z prośbą o wydanie odpowiednich poleceń i zarządzeń mających na celu ochronę hodowli i tresury gołębi pocztowych, które w zastosowaniu, jako środek łączności wojsk, odgrywają niezmiernie ważną rolę podczas wojny. Gołębie pocztowe były podczas wojny światowej używane we wszystkich armjach do utrzymania kontaktu między oddziałami czołowymi, a ich przełożonymi dowództwami i oddawały zawsze znakomite usługi, zwłaszcza w sytuacjach trudniejszych, w których skutkiem działania ognia nieprzyjacielskiego, zawodziły zawsze inne środki łączności. Zważywszy fakt, że już po półgodzinnym ogniu artyleryjskim nie funkcjonuje w pierwszej linji żaden telefon, oraz że szersze używanie radjotelegrafu w ścisłej strefie bojowej napotyka na różnego rodzaju trudności, jest rzeczą pewną, że łączność pojedynczych oddziałów wojskowych w każdej przyszłej wojnie polegać będzie na stosowaniu w pierwszej linji bojowej tylko specjalnych środków łączności i że między nimi gołębie pocztowe odegrają ważną rolę.

Licząc się z tem, oraz idąc za przykładem armij obcych, Ministerstwo Spraw wojskowych wprowadziło w armji polskiej gołębie pocztowe, jako specjalny środek łączności i dokłada wszelkich starań, by hodowlę i tresurę tych ptaków postawić w Polsce jaknajszybciej na takim poziomie, któryby umożliwił w razie mobilizacji sprawne wyposażenie armji w dostateczną ilość gołębi. Wysiłki te jednak i zabiegi Min. Spr. Wojskowych w powyższym względzie, napotykają na różne trudności, ponieważ:

1) w społeczeństwie, a zwłaszcza w b. zaborze rosyjskim, rzadko spotyka się prawdziwych miłośników gołębi, którzyby jako hodowcy prywatni szli na rękę Min. Spr. Wojskowych i byli mu pomocni w jego trudnem zadaniu; natomiast ma się do czynienia przeważnie z gołębiarzami-spekulantami, którzy nie zdając sobie przeważnie sprawy ze szkodliwości ich postępowania, przyłapują i przywłaszczają sobie znajdujące się na wolności podczas ćwiczeń gołębie wojskowe;

2) prawdziwe spustoszenia tak w gołębiarstwie wojskowem, jak i prywatnem, czyni ptactwo drapieżne, jak jastrzębie, sokoły wędrowne, krogulce i t. p.

Karygodny proceder przyłapywania podczas ćwiczeń i przywłaszczania sobie wojskowych gołębi pocztowych, spowodował bardzo dotkliwe straty. Również bardzo ucierpiały stacje wojskowych gołębi pocztowych wskutek ptactwa drapieżnego.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9. listopada 1921 Nr. A. W. 1107 polecam P. T. aby w sposób przez siebie uznany za najodpowiedniejszy podał do publicznej wiadomości znaczenie i cel hodowli i tresury gołębi pocztowych, a równocześnie zwrócił uwagę, że:

1) podpuszczanie, przyłapywanie i przywłaszczanie sobie wogóle gołębi, a w szczególności pocztowych, czy to wojskowych, czy też należących do Towarzystw prywatnych legalnie istniejących jest surowo zabronionem, i karane będzie według istniejących ustaw karnych;

2) ze względu na konieczność ochrony armji i Państwa przed stratami gołębi pocztowych, należy we wszelki możliwy sposób tępić ptactwo drapieżne.

Również zechce P. T. zwrócić się do ludności z wezwaniem tworzenia »Towarzystw hodowli gołębi pocztowych«.

Do akcji tej byłoby wskazanem wciągnąć miejscowe nauczycielstwo, by wyjaśniało dzieciom w szkołach, jak ważną rolę zajmuje gołąb pocztowy w służbie ochrony kraju i przez powtarzające się pouczanie dzieci zachęcało do utrzymywania gołębi pocztowych i tworzenia towarzystw.

Wszelkie w tym kierunku wskazówki i pomoc, a w danym razie nawet i gołębie, udzieli Wydział wojsk. łączności Dep. VI. Ministerstwa Spraw Wojskowych, Warszawa, Franciszkańska Nr. 2. Wkońcu nadmienia się, że tak wojskowe gołębie pocztowe, jak też i towarzystw prywatnych legalnie istniejących, mają swoje cechy, a to: stempel na skrzydłach i obrączki na nogach.

O wydanych ze swej strony zarządzeniach złoży P. T. sprawozdanie Prezydjum tut. Województwu w terminie dni 30-tu.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
Nr. B. S. 1599/21.
Warszawa dn. 4 grudnia 1921 r.

Odpis

Okólnik Nr. 134.

»Związek Strzelecki«.

Do wszystkich Panów Wojewodów.

Zdarzały się wypadki, że Władze administracyjne przeszkadzały lub utrudniały działalność

Związku Strzeleckiego. Ministerstwo spraw wewnętrznych wyjaśnia, iż statut Związku Strzeleckiego z terenem działalności na całą Rzeczpospolitą, zatwierdzony został w dniu 27. listopada 1919 r. w porozumieniu z Ministerstwem spraw wojskowych przez Ministra spraw wewnętrznych na zasadzie art. 5 przepisów tymczasowych o stowarzyszeniach i związkach i wciągnięty do rejestru stowarzyszeń i związków pod numerem 140. Towarzystwo istnieje pod protektoratem Władzy wojskowej i korzysta z pomocy tychże władz (§ 30 statutu).

Wobec powyższego i biorąc pod uwagę cele związku, (»rozbudzanie i hartowanie w członkach ducha narodowego, karności, dzielności moralnej i fizycznej oraz szerzenie wiedzy wojskowej«), cele wysoce dodatnie dla państwowości, urzeczywistniane przez założycieli, dających dostateczną gwarancję, iż cele te będą odpowiednio wcielane w życie, Ministerstwo spraw wewnętrznych poleca Panom wydać odpowiednie zarządzenia podwładnym sobie Urzędom, aby nie przeszkadzały działaniu Towarzystwa »Związek Strzelecki« w granicach zatwierdzonego statutu.

Minister: *St. Downarowicz* w. r.

L. 4962/pr.

Kraków, dnia 9. grudnia 1921.

Wszystkim Panom Starostom, Dyrektorowi Policji i Magistratowi w Krakowie udzielam do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wojskowych.
Dep. VII. Int. L. 104879/529/N. Za.
Warszawa d. 5/XI 1921.

Wyjaśnienie w sprawie przedłożenia jednorazowo zaświadczenia o służbie szeregowych, których rodziny pobierają zasiłki wojskowe.

Na skutek zapytania krajowej Komisji zasiłkowej we Lwowie L. 1999/KZ, z dnia 13/X. b. r., jak wobec rozp. tut. L. 92256/N. Za, z dnia 23/IX. b. r. postąpić należy w odniesieniu do rodzin wojskowych pozostających w niewoli, zaginionych, zmarłych, a w szczególności służących w b. W. P. na Syberji, t. j. od kogo żądać zaświadczeń służby, wyjaśniam:

1) Byłoby rzeczą zbędną, częstokroć zaś nawet bez skutku, żądać ponownych zaświadczeń od rodzin wojskowych przebywających w niewoli, względnie zaginionych i wojskowi ci pozostają nadal w niewoli lub zaginęli, albowiem rodziny te uzyskały i przedłożyły już raz Władzy zasiłkowej odnośne zaświadczenia, na mocy których został im zasiłek przyznany wzgl. go nadal pobierają. Wypłata zasiłków dla rodzin wojskowych tych kategorji nie może doznać przerwy zgodnie z art. 7 rozp. R. O. P. z dn. 20/VII 1920 Dz. u. Nr. 63 z dn. 28/VII 1920 poz. 418, które nie stanowi, iż wypłata zasiłku ma być wstrzymana o ile wojskowy w pewnym określonym terminie nie powróci do kraju, czy to do dalszej służby, czy też w celu demobilizacji. Z drugiej zaś strony na Oddziałach ciąży obowiązek zawiadamiać władze zasiłkowe o powrocie z niewoli (zaginienia) odnośnego wojskowego, czyli że póki władza zasiłkowa takiego zawiadomienia od oddziału nie otrzyma, uważać musi, iż wojskowy wciąż jeszcze znajduje się w niewoli (zaginął).

2) Od rodzin wojskowych zmarłych lub poległych nie należy żądać ponownego zaświadczenia o śmierci wojskowego, skoro rodziny te już je raz przedłożyły.

3) W wypadkach, gdy wypłacony zasiłek wojskowy dotyczy rodzin wojskowych pełniących służbę w b. Wojsku Polskiem na Syberji, należy zgodnie z pkt. 6 przepisów wykonawczych do rozporządzenia Ministerstwa spraw wojskowych Departament gospodarczy L. 66823/N z dnia 6/X 1920 r. zwracać się wprost do Wydziału uposażenia Depart. VII. Intend. celem stwierdzenia, czy wymieniona osoba pozostaje nadal na Syberji, czy też powróciła do kraju i znajduje się w szeregach armji krajowej, względnie, czy i kiedy została zdemobilizowana, przyczem przypominam, iż wojskowych, którzy pełnili służbę w b. Wojsku Polskiem na Syberji a do kraju nie powrócili, należy traktować jak pozostających w niewoli.

Z rozkazu Ministra — Szef Dep. VII. Intend.
w. z. *Schindler* płk. intend.

Krajowa Komisja zasiłkowa
przy Województwie lwowskiem.
L 2357/K. Z.

We Lwowie, dnia 1. grudnia 1921.

Województwu w Krakowie do wiadomości.

Przewodniczący K. K. Z.

L. 5104/1
pr.

Kraków, dnia 12. grudnia 1921.

Wszystkim Panom Starostom i Magistratowi m. Krakowa do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wojskowych.
D. G. Licz.: 111731/N. Za.
Warszawa dn. 28 listop. 1921 r.

Odpis

Poświadczenie służby szeregowych, których rodziny otrzymują zasiłki.

Rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wojskowych D. G. L. 6593/N. Za. z dnia 23. lipca b. r. (ust. III) zakazano uskuteczniać począwszy od 1. września b. r. dalszej wypłaty zasiłków wojskowych, póki rodzina, której zasiłek ten został przyznany, nie

przedstawi jednorazowo wiarygodnego dowodu, iż odnośny szeregowy pełni nadal służbę wojskową.

Równocześnie Rozkazem Dziennym Ministerstwa Spraw Wojskowych Nr. 137 z dn. 2. sierpnia b. r. Pkt. 4 nakazano, by wszystkie oddziały i zakłady wręczyły szeregowym, których rodziny otrzymują wspomniane zasiłki, poświadczenie ich służby z pouczeniem, iż winni je bezzwłocznie przesłać swym rodzinom.

W przypuszczeniu, iż rozkaz powyższy będzie w zasadzie przez oddziały skrupulatnie wykonany, nie położono w przytoczonym tu na wstępie rozporządzeniu nacisku na to, iż urzędy wypłacające zasiłki mają z dniem 1. września b. r. żądać od rodzin przedłożenia wyłącznie przez oddział wojskowy wystawionego dowodu służby.

Okazało się jednak, iż w bardzo wielu wypadkach oddziały nie zastosowały się do pkt. 4. Rozkazu Dziennego M. S. Wojsk. Nr. 137 z 2. VIII. b. r. wskutek czego władze wypłaciły zasiłki po dniu 1. IX. b. r. na zasadzie zaświadczeń, pochodzących od wszelkiego rodzaju Urzędów cywilnych. Z drugiej zaś strony Władze te nie mogą, zgodnie z rozporządzeniem M. S. Wojsk. D. G. L. 92256/N. Za z 23. IX. b. r. sprawdzić tych zaświadczeń, albowiem nieznane im są obecne przydziały tych szeregowych.

Z tego względu zarządzam, co następuje, nakazując bezwzględnie ścisłe i natychmiastowe wykonanie:

I). Wszystkie Oddziały i Zakłady mają bezzwłocznie wezwać szeregowych, będących w ich stanie, by zgłosili, czy rodziny ich pobierają zasiłki, poczem wydadzą tym, którzy to zgłoszą, zaświadczenia, opatrzone pieczęcią i podpisem d-cy stwierdzające, iż pełnią nadal służbę czynną. U szeregowych, którzy w określonym terminie zostaną zwolnieni na zasadzie posiadanego rozkazu o ich demobilizacji, należy termin ten jednocześnie zaznaczyć. Przy wręczeniu szeregowym zaświadczeń należy ich zarazem pouczyć, iż mają je natychmiast przesłać swym rodzinom, które dowód ten obowiązane są przedstawić zgłaszając się po najbliższy odbiór zasiłku, albowiem w przeciwnym razie wypłata zasiłku ulegnie przerwie. D-cy O. K. przypomną przy tej sposobności obowiązek oddziałów zgłaszania wszystkich zmian w służbie szeregowych, mających wpływ na wypłatę zasiłku zgodnie z postanowieniami art. 10 rozp. wyk. do rozporz. R. O. P. z 20. VII. 1920 r. o zasiłkach (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 537, Dodatek Nr. 6 do Dz. Rozk. Nr. 32/20 roz. 3) i z szczegółowym rozkazem ogłoszonym w Dzienniku Rozkazów Nr. 26/21 po. 525, jak również skutki ich nieprzestrzegania.

II). Z dniem 1. stycznia 1922 r. mają władze wypłacające zasiłki wojskowe bezwzględnie wstrzymać dalszą wypłatę zasiłków, o ile rodzina nie przedstawi dowodu służby, wydanego przez oddział wojskowy, o którym mowa wyżej pod I), niezależnie od ewent. posiadanych już poświadczeń, jakie złożone były na skutek rozporządzenia M. S. Wojsk. D. G. L. 6593/N. Za. dopiero po przedstawieniu tego dowodu przez rodzinę, może być przerwana wypłata, nadal podjęta. O przerwaniu wypłaty oraz ew. podjęciu jej na nowo obowiązaną jest władza wypłacająca zasiłki donieść Władzy, która go przyznała; tak samo winna jej przesyłać złożony przez rodzinę dowód służby szeregowego.

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski, Gen. por.

Krajowa Komisja zasiłkowa
przy Województwie lwowskim.
L. 2384/KZ.

We Lwowie, dnia 6. grudnia 1921.

1) Wszystkim Urzędom podatkowym w Małopolsce,

2) Krajowej Kasie Skarbowej we Lwowie,

3) Filjalnej Kasie Skarbowej w Krakowie,

4) Wszystkim Powiatowym Komisjom zasiłkowym w Małopolsce w ślad tutejszych okólników z dnia 9 sierpnia 1921 L. 1493/KZ. i z dnia 1 grudnia 1921 L. 2357/KZ. do wiadomości.

Zwraca się przytem uwagę, że postanowienia tego ostatniego reskryptu mają naturalnie i nadal moc obowiązującą.

Przewodniczący:
Osuchowski w. r.

L. 5105/1.
pr.

Kraków, dnia 12. grudnia 1921.

Wszystkim Panom Starostom i Magistratowi w Krakowie do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

II. Wydział administracyjny.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. A. C. 2324.
Warszawa dn. 14 września 1921 r.

Odpis

Okólnik Nr. 86.

Instrukcja do ustawy z dnia 15. VII. 1920 r. poz. 465 o wypłatach zastępczych.

Do
wszystkich PP. Wojewodów oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Z dniem 21. VII. b. r. weszło w życie rozporządzenie wykonawcze z dnia 15. V. 1921 r. Nr. 57 dz. ust. poz. 361 R. P. do ustawy z dnia 15. VII. 1920 Nr. 70 Dz. ust. R. P. poz. 465 w przedmiocie wypłaty zastępczej pewnych kategorji wierzytelności należnych obywatelom Państwa Polskiego od niemiec-

kich, austro-węgierskich i austrjackich b. Rządów zaborczych, względnie okupacyjnych.

W myśl art. 3 ustawy i § 3 rozporządzenia wykonawczego decyduje o tych wypłatach Główny Urząd Likwidacyjny, na obszarze zaś b. zaboru austrjackiego Komisarjat Głównego Urzędu Likwidacyjnego we Lwowie w porozumieniu z właściwem Ministerstwem, § 3 rozporządzenia wykonawczego przewiduje nadto upoważnienie innych władz przez właściwe Ministerstwa.

Na tej podstawie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych upoważnia niniejszem Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) do porozumienia się w jego imieniu z Gł. Urz. Likw. w Warszawie, a na obszarze b. zaboru austr. z Kom. Gł. Urz. Likw. we Lwowie we wszystkich sprawach wypłat zastępczych, należących do resortu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z tem atoli zastrzeżeniem, że uznawanie roszczeń, przekraczających kwotę 500.000 Mkp. pozostaje zastrzeżone decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Zarazem oznajmia Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, co następuje:

W myśl rozporządzenia cytowanego oraz instrukcji, którą wydał Główny Urząd Likwidacyjny, współdziałanie władz administracyjnych w sprawach wypłat polegać ma na badaniu zgłoszeń przesyłanych władzom administracyjnym przez Główny Urząd Likwidacyjny wzgl. Komisarjat i oświadczeniu, czy zgłoszona pretensja jest słuszna i czy do wypłaty zastępczej się nadaje, przyczem właściwą władzą administracyjną do rzeczonego urzędowania jest to Ministerstwo, względnie podległe mu urzędy, które objęło odnośne agendy po powołanych do wypłaty b. władzach okupacyjnych lub też do którego zakresu działania sprawa ze względu na swój przedmiot należy.

Jakkolwiek decyzja o wypłacie formalnie należy do głównego Urzędu Likwidacyjnego wzgl. Komisarjatu, liczyć się należy z tem, że oświadczenie władz administracyjnych będzie w większości wypadków dla tych urzędów miarodajne. Wkłada to na władze administracyjne szczególny obowiązek baczenia, by podstawy faktyczne zgłoszonych roszczeń zostały z należytą dokładnością ustalone i uznawane były tylko te wierzytelności, które zostały należycie zbadane i które niewątpliwie podpadają pod ustanowienia ustawy z 15/7 1920.

W tym względzie należy w szczególności zastosować się do następujących wskazówek:

1) Wypłata jest dopuszczalna tylko wtedy jeżeli zarówno ogólne warunki art. 1 ustawy i § 1 rozp. wykonawczego zobowiązania b. Rządu zaborczego (okupacyjnego) obywatelstwo uprawnionego i jego prawozlewcy jak i specjalne kryterja art. 2 ustawy i § 2 rozp. wyk. łącznie istniały.

2) Wedle art. 3 Ustawy wypłata nastąpić może tylko o tyle, o ile do niej był zobowiązany b. Rząd zaborczy (okupacyjny) i co najwyżej do wysokości tego zobowiązania, wszelkie tedy okoliczności, któreby uchylały, ograniczały lub zawieszały zobowiązanie tego b. Rządu (jak przedawnienie, kompensacja prawa retencji, obciążenie prawami osób trzecich, np. prawami zastawu i t. d.) winny być brane pod rozwagę.

Również uwzględnić należy wszelkie potrącenia (z tytułu należytości stemplowych, kar umownych i t. d.), do których uprawniony był b. Skarb Państwa.

3) Należy ściśle przestrzegać postanowienia art. 3. ustawy o wykluczenie od wypłaty zastępczej jakichkolwiek należytości ubocznych, należytościami takiemi są np. odsetki umowne i ustawowe, w szczególności odsetki zwłoki, koszta wszelkiego rodzaju, kary konwencjonalne, wogóle wszelkie należytości, które nie są samą dłużną sumą kapitałową.

Okoliczność, że należytości te zostały dołączone do kapitału (np. odsetki skapitalizowane, koszta włączone do sumy ugodzonej i t. p.) nie uzasadnia odmiennego ich traktowania.

4) W wypadkach wątpliwych należy mieć na uwadze, że postanowienia ustawy z 15/7. 1920, poz. 465 są natury wyjątkowej i jako takie winny być interpretowane raczej ścieśniająco, aniżeli rozszerzająco.

W razach wątpliwości natury prawnej, zwłaszcza w sprawach ważniejszych — należy zażądać opinji właściwego oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

5) Postanowienia art. 2), ustawy i § 2) ust. b) rozporządzenia wykonawczego, w myśl którego zwrot depozytu (kaucji) zależnym jest od stwierdzenia istotnego przejęcia depozytu (kaucji) przez władze polskie, odnosi się także do depozytów (kaucji) pieniężnych. O ile tedy depozyt (kaucja) uległ zmieszaniu w Kasach skarbowych z innymi funduszami, będzie zwrot dopuszczalny jedynie w tych wyjątkowych wypadkach, w których można stwierdzić, iż mimo zmieszania depozyt ten stanowił efektywnie część zapasu kasowego przez Państwo Polskie przejętego. Okoliczność, że fakt złożenia stwierdzony jest księgami depozytowemi, do takiego przyjęcia nie wystarcza.

6) Przy pretensjach z tytułu umownych prac i robót (art. 2, ustawa 3 ustawy i § 2, ust. c, rozp. wyk.), należy poza innemi warunkami zbadać i ustalić, czy i o ile Państwo Polskie z tych dostaw skorzystało, lub korzysta, przyczem za korzyść należy z reguły uważać powiększenie wartości majątku państwowego przez władze polskie przejętego, lub zapobieżone zmniejszenie się wartości tego majątku.

7) Sprawy zastrzeżone decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy przedkładać Minister-

stwu Spraw Wewnętrznych ze wszystkiemi aktami i umotywowanym wnioskiem.

8) Załatwianie spraw, dotyczących wypłat zastępczych należy powierzać wyłącznie referentom o fachowem wykształceniu prawniczem.

9) Wszystkie sprawy wypłat zastępczych należy traktować jako pilne.

Minister: *Raczkiewicz* w. r.

L. 3162/II 1 ex. 1921.
721

Kraków, dnia 21. października 1921.

Wszystkim Panom Starostom, Panom Naczelnikom Wydziałów i Kierownikom Oddziałów Województwa, i P. Prezydentowi stoł. król. miasta Krakowa udzielam od wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Główny Urząd Statystyczny.
Nr. II 9/8.
Warszawa d. 14 września 1921.

Odpis

N. P. i H. Nr. 2907/pr

Do
Ministerstwa Przemysłu i Handlu w miejscu.

Główny Urząd Statystyczny prosi o powiadomienie instytucyj podległych Ministerstwu zwłaszcza prowincjonalnych, iż nakładem Urzędu ukazał się:

Rocznik Statystyki Rzeczypospolitej Polskiej rok 1920 31 część I oraz, że Główny Urząd Statystyczny wydaje stale:

Miesięcznik Statystyczny i Miesięcznik Pracy.

Miesięcznik Pracy stanowi załącznik do Miesięcznika Statystycznego, lecz może być również prenumerowany oddzielnie. Prócz Miesięcznika Pracy do Miesięcznika Statystycznego dodawane są stale sprawozdania miesięczne z Handlu Zagranicznego. Miesięcznik Statystyczny stale podaje informacje w zakresie statystyki skarbowej, kredytowej, ruchu ludności, rolnictwa (zasiewy, zbiory i t. d.), wogóle publikuje wszelkie informacje statystyczne, zebrane bądź przez Główny Urząd Statystyczny, bądź przez inne instytucje państwowe, ponadto zaś umieszcza obszerniejsze artykuły i opracowania krytyczne.

Miesięcznik Pracy ogłasza materjały, dotyczące pośrednictwa pracy, cen i kosztów utrzymania, warunków pracy, strajków, opieki społecznej i t. d. Zdaniem Głównego Urzędu Statystycznego wydawnictwa powyższe powinnyby znaleźć jak najszersze rozpowszechnienie wśród instytucyj państwowych, gdyż zawierają informacje niezbędne przy urzędowaniu.

Cena dla instytucyj państwowych wynosi:

Rocznik Statystyki część I. Mk. 112.50. Prenumerata: Miesięcznik Statystyczny wraz ze wszelkimi załącznikami za pierwsze półrocze r. 1921 Mk. 1.800. Miesięcznik Pracy oddzielnie za jedno półrocze r. 1921 Mk. 135. Cena za drugie półrocze jeszcze nie ustalona.

Zamówienia przyjmuje administracja Wydawnictw Głównego Urzędu Statystycznego, Aleje Jerozolimskie Nr. 33

Za redaktora:
Stefan Szulc,
Kierownik Wydziału Wydawnictw
i Pomocy Naukowych.

5719/II/4 ex 1921.
L. 1251

Kraków, dnia 31 października 1921.

Publikacje Głównego Urzędu statystycznego.

Wszystkim PP. Starostom i P. Prezydentowi król. stoł. miasta Krakowa
udziela się do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 8751/II/1 ex 1921.
1905

Kraków, dnia 3 grudnia 1921.

Pobór i powołanie roczników 1899 i 1900 do czynnej służby wojskowej.

Okólnik do wszystkich Starostw oraz Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Przypomina się Magistratowi miasta Krakowa oraz Starostwom, które nie przedłożyły dotychczas sprawozdania żądanego reskryptem z 15 września 1921 L. 397/pres., względnie z 24 września 1921 L. 1599/423/II/1, aby bezzwłocznie nadesłały sprawozdania o wynikach poboru wojskowego, podając zarazem cyfrę uchylających się od poboru.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
Nr. A. W. 1369.
Warszawa dn. 8 listopada 1921 r.

Odpis

Potwierdzenie stanu rodzinnego i materjalnego osób wojskowych.

Do wszystkich PP. Wojewodów oraz P. Komisarza Rządu na st. m. Warszawę.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że urzędy gminne, wydając zaświadczenia o stanie majątkowym i rodzinnym osobom starającym się o ulgę z art. 61 Tymcz. ust. o pow. ob. sł. woj. przeprowadzają odnośne bada-

nia pobieżnie, skutkiem czego zaświadczenia te zawierają niejednokrotnie szczegóły niezgodne z faktycznym stanem rzeczy.

Powyższe zaświadczenia urzędów gminnych, będące jedynym dowodem urzędowym na zasadzie których władze wojskowe rozstrzygają podania o ulgę z art. 61 Tymcz. ust. mogą wobec takiego traktowania. sprawy przez urzędy gminne wzbudzić uzasadnione wątpliwości, co do wiarogodności zaświadczeń u władz wojskowych.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu Wojewodzie (Komisarzowi) zarządzić co należy, aby urzędy administracyjne I instancji zwróciły szczególną uwagę urzędów gmin. na załatwianie spraw wynikających z art. 61 Tymcz. ustawy wojskowej z zagrożeniem pociągnięcia do surowej odpowiedzialności w razie ujawnienia niedokładności w wydanych przez siebie zaświadczeniach.

Gdyby akta spraw reklamacyjnych przesyłanych władzom adm. I instancji przez P. K. U., celem potwierdzenia opinji gminnej, uzasadniały przypuszczenie, że zawarta w tych aktach opinja gminna jest bądź-to pobieżna, bądź w jakimkolwiek kierunku wadliwa, rzeczą władzy administracyjnej I instancji będzie nie ograniczać się tylko do stwierdzenia autentyczności podpisu wójta, l e c z przeprowadzić ponowne rozpatrzenie sprawy, do czego, w razie gdyby stan aktów za tem przemawiał, należy użyć także organów policyjnych.

Za Ministra:
Lenc w. r.
Dyrektor Departamentu.

L. 10003/II/1 ex 1921.
2124

Kraków, dnia 3 grudnia 1921.

Wszystkim Starostwom okręgu Wojewódzkiego i Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa udziela się w ślad okólnika z 14 października 1921 L. 5339/1150/II/1 ogłoszonego także w Nrze 2 Dziennika Urzędowego Województwa Krakowskiego z 20 listopada 1921 na stronie 7, do wiadomości z poleceniem odpowiedniego pouczenia także Zwierzchności gminnych.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 11939/II ex 1921.
2140

Kraków, dnia 3 grudnia 1921.

Zaspy śnieżne i ich usuwanie.

Do
Wszystkich Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego, oraz Magistratu miasta Krakowa.

Poleca się Starostwom, aby celem utrzymania koniecznej komunikacji na drogach publicznych wszelkiego typu, a przedewszystkiem na drogach o większej doniosłości komunikacyjnej wydawały w myśl art. 28 ustawy o budowie i utrzymaniu dróg publicznych z dn. 10 grudnia 1920 Dz. U. Nr. 6/921 poz. 32 wcześnie wszelkie potrzebne zarządzenia, zdążające do usunięcia przeszkód komunikacyjnych w szczególności, jeśliby w obecnej porze roku wywołane zostały takie przeszkody wskutek możliwych zasp śnieżnych. Zarządzenia władz polegać mają na zapewnieniu i przymusowem dostarczeniu Zarządowi drogowemu środków przewozowych i robocizny za unormowaną opłatą.

Zaspy śnieżne usuwać powinny gminy sąsiadujące z drogami na wezwanie Zarządów drogowych. W wypadkach nagłych i niecierpiących zwłoki, obowiązane są urzędy gminne nie wyczekując na specjalne polecenia Starostwa do natychmiastowego dostarczenia Zarządom drogowym przymusowej robocizny i środków przewozowych, na co zwrócić należy uwagę Zwierzchności gminnych.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

III. Wydział budżetowo-gospodarczy.

L. 6889/III ex 1921.
1290

Okólnik.

Kraków, dnia 12. listopada 1921.

Ubezpieczenie funkcjonarjuszów państwowych w Kasie chorych.

Wszystkim PP. Naczelnikom Wydziałów wojewódzkich w Krakowie, Panu Dyrektorowi oraz Dyrekcji Robót Publ., wszystkim Panom Starostom Województwa krakowskiego, Panu Dyrektorowi Policji w Krakowie.

Prezydjum Rady Ministrów pismem z dnia 20 sierpnia 1921, L. 15890, oraz pismem z dnia 25 kwietnia 1921, Nr. 6990, intymowanem reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 maja 1921, Nr. P. B. 562 orzekło, że według wyraźnego brzmienia art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 maja 1920 (Dz. u. Rz. P. Nr. 44) jedynie urzędnicy państwowi powołani do pełnienia obowiązków służbowych na podstawie umowy pracy (urzędnicy kontraktowi i funkcjonarjusze niżsi kontraktowi) tj. osoby, których stosunek służbowy do Państwa opiera się na przepisach prawa prywatnego, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia.

Wobec tego państwowych urzędników i niższych funkcjonarjuszów nieetatowych należy pod tym względem traktować na równi z urzędnikami etatowemi, którzy nie podlegają w myśl wyżej przytoczonego postanowienia prawnego obowiązkowi ubezpieczenia w Kasach chorych.

O tem zawiadamia się celem stosownego pouczenia zarządów Kas chorych z wyjaśnieniem, że po dniu 1. lipca 1920, nie podlegają obowiązkowi

ubezpieczenia w Kasach chorych ani pomocnicy kancelaryjni ani służba pomocnicza, a należy ubezpieczać tylko tych funkcjonarjuszy, z którymi zawarto osobną szczegółową umowę, a więc których stosunek służbowy opiera się na umowie prywatnej.

Przypadającą od członków składkę w procentowym stosunku potrącać im należy przy formowaniu list płacy i tak potrąconą kwotę wraz z częścią składki przypadającą od pracodawcy, przesyłać do Kasy chorych.

W celu uregulowania tej sprawy należy w nieprzekraczalnym terminie do dni 14 przedłożyć tu wykaz obowiązkowo ubezpieczonych pracowników, sporządzony w porozumieniu z tamt. powiatową Kasą chorych przy wykazaniu wysokości składki przypadającej na ubezpieczonego i naprowadzoną w osobnych rubrykach.

Nadmienia się przytem, że niepodlegający obowiązkowi ubezpieczenia w Kasach chorych muszą być natychmiast wymeldowani z działaniem wstecz od 1. lipca 1920.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
N. Pr. B. 3531.
Warszawa d. 29 września 1921 r.

Odpis

Okólnik Nr.91

Opłata stemplowa od umów z pracownikami państwowymi.

Do wszystkich PP. Wojewodów, P. Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Umowy zawierane przez urzędy i władze państwowe z pracownikami kontraktowymi w myśl okólnika Prezydjum Rady Ministrów z 22 stycznia 1920 Nr. 518/20 i z szoferami w myśl okólników Prez. Rady Ministrów z 6 grudnia 1919 Nr. 16076/19 i 24 lutego 1920 Nr. 1775, według dołączonych do tych okólników wzorów, podlegają następującym opłatom stemplowym:

a) jeśli umowę zawarto na obszarze b. okupacji niemieckiej jednorazowej opłacie stemplowej w wysokości 1/4% od kwoty rocznego wynagrodzenia (wedle § 4 ustęp 2 rozp. b. G. G. warsz. z 19/7 1916 Dz. Rozp. Nr. 40 poz. 126 i poz. 27 ustęp 1 i 2 dołączonej do tegoż rozp. taryfy) z tem jednak, że przy rocznem wynagrodzeniu nie przenoszącem 2.000 Mk. umowy te są wolne od opłaty stemplowej w myśl poz. 27 ustęp 3 lit. b. powoł. taryfy;

b) jeśli umowę zawarto na obszarze b. okupacji austrjackiej opłacie aktowej wyższej normy w wysokości 1/2%. (Wedle art. 50 ustęp 1 a i 51 ustęp 1 ros. ust. stempl. z r. 1903 oraz art. I i II § 10 p. 2 rozp. c. i k. Zarządu Wojsk. w Polsce z 27/8. 1918 Dz. Rozp. Cz. XVI). Przytem w myśl art. 34 ros. ust. stempl. z r. 1903 oraz noweli z 16 grudnia 1916 (Zb. Pr. i Rozp. z r. 1914 Nr. 366) za podstawę wymiaru przyjmuje się wartość rocznego wynagrodzenia a przypadająca od takiej umowy opłata winna być uiszczaną co rok za cały czas trwania umowy z początkiem każdego roku;

c) jeśli umowę zawarto na obszarze b. zaboru austrjackiego podlega ona jednorazowo należytości wedle skali III od trzechkrotnego iloczynu rocznego wynagrodzenia (wedle poz. tar. 40-a ust. z 13 grudnia 1862 L. 89 dz. u. p. oraz § 16-e ust. z 9/2 1850 L. 50 dz. u. p.).

Zaznacza się przytem, że we wszystkich powyższych przypadkach przez wyraz »wynagrodzenie« rozumieć należy nie tylko perjodycznie wypłacane wynagrodzenie w pieniądzach, lecz także dodatki w naturze, jak np. przy umowie z szoferami, roczną wartość użytkową mieszkania, wartość światła i opału, względnie umówiony za nie ekwiwalent w pieniądzach.

Przy umowach zawartych na czas ściśle określony opłatę stempl. należy obliczać na obszarach byłych okupacyj niemieckiej i austrjackiej od sumy wynagrodzenia za cały czas trwania umowy (art. 34 ros. ust. stempl. z r. 1903 i poz. 27 ust. 2 taryfy dołączonej do rozp. b. G. Gub. warsz. z 19/7 16 Dz. rozp. Nr. 40 poz. 126).

Przepis powyższy obowiązuje także na obszarze b zaboru austrjackiego, ale tylko wtedy, jeżeli umowa o najem usług ma trwać nie dłużej niż 10 lat. Jeżeli zaś czas trwania umowy określony jest na lat dziesięć lub dłużej, natenczas podstawę wymiaru stanowi dziesięciokrotny iloczyn rocznego wynagrodzenia (§ 16 a i b ust. z 9/2 1850 Dz. p. p. austr. Nr. 50).

W wypadku, jeśli umowa określa wynagrodzenie nie w sumie, lecz według stopnia służbowego, opłatę stemplową oblicza się od sumy, wypośrodkowanej na podstawie wynagrodzenia, przysługującego w chwili zawarcia umowy.

W razie zmiany w uposażeniu (podwyższenie wynagrodzenia lub przejście do wyższego stopnia służbowego), o ile zmianę tę udokumentowano umową na piśmie, podlega ona nowej opłacie stemplowej. Oblicza się ją w ten sposób, że od podwyższonego wynagrodzenia w kwocie rocznej (przy umowach na czas nieoznaczony) względnie w kwocie obliczonej za czas trwania nowej umowy (przy umowach na czas ściśle określony) potrąca się podstawę wymiaru umowy pierwotnej (obliczon. w kwocie rocznej względnie za czas trwania umowy) i od różnicy pobiera się opłatę stemplową.

O powyższem podaję do wiadomości i użytku urzędowego na podstawie reskryptu Ministerstwa Skarbu z dn. 16/IX rb. L. 1474 S. IV.

Za Ministra:
Kuczyński mp.
Podsekretarz Stanu.

L. 6396/III ex 1921.
1227

Kraków, dnia 22 listopada 1921.

Wszystkim Starostwom w obrębie Województwa Krakowskiego, Dyrekcji Policji, Panom Naczelnikom Wydziałów i Oddziałowi rachunkowemu, tudzież Dyrekcji Robót publicznych w Krakowie do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. Pr. B. 4341.
Warszawa d. 7. listopada 1921. r.

Odpis

Okólnik Nr. 113.

Zapomogi na wpisy szkolne dla dzieci funkcjonarjuszów państwowych, uczęszczających do szkół prywatnych.

Do wszystkich PP. Wojewodów, P. Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Rada Ministrów postanowiła na posiedzeniu dnia 20 października rb. przedłużyć na pierwsze półrocze roku szkolnego 1921/22 moc obowiązującą uchwały Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 r. dotyczącą pokrycia ze Skarbu Państwa części wpisowego za dzieci niezamożnych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, uczęszczające do prywatnych szkół średnich ogólno-kształcących i zawodowych.

W wykonaniu uchwały Rady Ministrów z dnia 20 października rb. stosować należy następujące zasady udzielenia funkcjonarjuszom państwowym (zawodowym wojskowym) zapomóg na opłaty wpisowego (czesnego) za dzieci, pobierające naukę w prywatnych szkołach średnich ogólno-kształcących i zawodowych:

1) Funkcjonarjusze państwowi (zawodowi wojskowi), którym wedle obowiązujących przepisów o uposażeniu przysługuje prawo do dodatku rodzinnego za dzieci, pragnący korzystać z wymieionej wyżej uchwały Rady Ministrów, winni składać w drodze służbowej do swych przełożonych władz, asygnujących odpowiednie podania z załączeniem zaświadczenia Dyrekcji prywatnej szkoły ogólnokształcącej, względnie zawodowej, do której ich dzieci uczęszczają, oraz oświadczenia, że nie są w możności pokryć z własnych dochodów wpisowego (czesnego) za dzieci. Podania te funkcjonarjusze mają składać przed 15 listopada 1921 r.

2) W podaniu petent winien stwierdzić, czy zwracał się do Zarządu szkoły odnośnej o zwolnienie dziecka od opłaty wpisowego (czesnego) w I-em półroczu roku szkolnego 1921/22, czy uzyskał to zwolnienie i w jakiej wysokości, jak również, czy dziecko petenta korzysta z przenaczonego na opłatę wpisową (czesne) stypendjum, a jeśli tak, to kto i w jakiej wysokości stypendjum to udzielił, wreszcie petent powinien zaznaczyć czy opłata wpisowa (czesne) w całości lub w części została za dziecko jego wniesiona przez instytucje prywatne (np. t. zw. Koło wpisów szkolnych, Koło przyjaciół młodzieży, Koło b. wychowańców szkoły i t. d.).

3) W zaświadczeniu Dyrekcja szkoły ogólnokształcącej względnie zawodowej winna podać:

a) klasę, do której dziecko funkcjonarjusza państwowego uczęszcza,

b) wysokość obowiązującej w I półroczu roku szkolnego 1921/22 opłaty wpisowej (czesnego) w tej klasie,

c) czy funkcjonarjusz w tem półroczu zwracał się do Zarządu szkoły z podaniem o zwolnienie dziecka z opłaty wpisowej względnie czesnego,

d) czy dziecko funkcjonarjusza w tem półroczu zostało zwolnione od opłaty wpisowej (czesnego) i w jakiej wysokości,

e) czy opłata wpisowa za dziecko funkcjonarjusza całkowicie lub częściowo została w danem półroczu pokryta z funduszów stypendjalnych lub przez instytucje prywatne,

f) czy szkoła należy do typu szkół średnich ogólno-kształcących lub zawodowych.

4) Na podstawie złożonego podania odnośna władza asygnująca rozstrzyga, czy i w jakiej wysokości petentowi, ze względu na jego niezamożność, należy przyznać zapmogę ze Skarbu Państwa. Przy określaniu wysokości zapomogi władza asygnująca trzymać się będzie następujących zasad:

a) przyznana zapomoga nie może być większa od połowy wpisowego (czesnego), obowiązującego w I półroczu roku szkolnego 1921/22 w danej szkole i klasie,

b) na dzieci zwolnione w I-em półroczu 1921/22 od opłaty wpisowej (czesnego) przez Zarząd szkoły w całości lub do połowy funkcjonarjusz zapomogi nie otrzymuje,

c) na dzieci zwolnione w tem półroczu od opłaty wpisowej (czesnego) przez Zarząd szkoły na kwotę mniejszą niż połowa obowiązującej w tem półroczu opłaty wpisowej (czesnego) funkcjonarjusz może otrzymać zapomogę do wysokości kwoty, która łącznie z uzyskaną ulgą wpisowego (czesnego) nie przekracza połowy obowiązującej w tem półroczu opłaty wpisowego (czesnego),

d) na dzieci, które otrzymują z funduszów państwowych lub prywatnych stypendjum na opłatę wpisową (czesne), a także na dzieci, za które opłata wpisowa została wniesiona przez instytucje prywatne (patrz punkt 2) funkcjonarjusz otrzymuje zapomogę, której wysokość określa się według wskazówek podanych pod lit. b) i c).

5) W razie wątpliwości czy dana szkoła należy do typu szkół średnich ogólno-kształcących lub za-

wodowych, oraz czy w danem mieście istotnie brak wolnych miejsc w szkołach państwowych, władza, powołana do rozstrzygania podania, może się zwrócić do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia publicznego wzgl. do Kuratorjum odpowiedniego Okręgu Szkolnego o wyjaśnienie. Opinja w tej drodze uzyskana jest miarodajną.

6) Wykaz udzielonych zapomóg przesłać należy Ministerstwu Spraw Wewnętrznych z wymienieniem:

a) nazwiska i imienia funkcjonarjusza,

b) nazwiska i imienia ucznia (nicy),

c) szkoły i klasy, do której uczęszcza dziecko,

d) wysokości, obowiązującej w danem półroczu opłaty wpisowej,

e) wysokości ulgi wpisowej (zwolnienia),

f) wysokości stypendjum wzgl. kwoty, którą wniosły za dziecko funkcjonarjusza na rachunek wpisu instytucje prywatne,

g) wysokości udzielanej zapomogi,

h) uwag władzy asygnującej.

Wykazy te przesyłać należy po ukończeniu I-ego półrocza roku szkolnego 1921/22 przed 1 marca 1922 r.

7) Wydatek z tytułu przyznanej zapomogi asygnować należy z zarachowaniem na § 2 poz. 2 b budżetu.

Powyższe podaję do wiadomości na podstawie reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 29 października br. L. 18804/D. B.

Za Ministra:
Dunikowski w. r.
Podsekretarz Stanu.

L. 10090/III ex 1921.
1921

Kraków, dnia 22 listopada 1921.

Wszystkim Starostwom, Dyrekcji Policji, Panom Naczelnikom Wydziałów, Oddziałowi rachunkowemu Okręgowej Dyrekcji Robót publicznych w Krakowie do wiadomości i powiadomienia podwładnego personalu.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. Pr. B. 4186.
Warszawa d. 17 listopada 1911 r.

Odpis

Okólnik Nr. 123.

W sprawie znajdujących się w posiadaniu urzędów cywilnych przedmiotów, pozostawionych przez wojska okupacyjne.

Do
wszystkich PP. Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz głównej Komendy Pol. Państw.

Ministerstwo Spraw Wojskowych pismem z dnia 23 września 1920 r. Nr. 3522/20 B. P. I. zawiadomiło, że cały szereg urzędów cywilnych dotąd znajduje się w posiadaniu przedmiotów, pozostawionych przez wojska okupantów (Niemców, Rosjan, Austrjaków).

Prawym właścicielem tych przedmiotów jest Ministerstwo Spraw Wojskowych i obowiązkiem władz cywilnych jest — w myśl wydanych kilkakrotnie instrukcyj — donieść każdorazowo władzom wojskowym o rodzaju i ilości posiadanych przedmiotów.

Ponieważ, jak świadczy przytoczone wyżej pismo Minist. Spr. Wojsk., wciąż jeszcze zachodzą wypadki nie stosowania się do wydanych zarządzeń, Min. Spraw Wewnętrznych ponownie przypomina i poleca:

1) powiadomić **bezzwłocznie** władze wojskowe o wszystkich posiadanych po okupantach przedmiotach wojskowych,

2) w sprawie stanowiących własność wojskową instrumentów mierniczych, dzieł naukowych wojskowych, aktów pomiarowych, map i t. p. zwracać się do Instytutu Wojskowo-Geograficznego w Warszawie, Traugutta 11,

3) o wydanych w tej sprawie zarządzeniach donieść Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Za Ministra:
Dunikowski w. r.
Podsekretarz Stanu.

L. 11480/III ex 1921.
2215

Kraków, dnia 24 listopada 1921.

Wszystkim Starostwom, Dyrekcji Policji, Magistratowi krol. stoł. miasta Krakowa, Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie do wiadomości celem bezzwłocznego wydania odpowiednich zarządzeń.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. Pr. D. 4123.
Warszawa d. 12 listopada 1921 r.

Odpis

Okólnik Nr. 116.

Opinjowanie przez Gen. Prokuratorję Rzeczypospolitej Polskiej umów, zawieranych przez organa państwowe.

Do
Wszystkich PP. Wojewodów oraz P. Komisarza Rządu na Warszawę.

Prokuratorja Generalna w myśl ustępu 4-go i 5-go artykułu 2-go ustawy z dnia 31. lipca 1919 r. (Dz. Praw. P. P. z r. 1919 Nr. 65, poz. 390) oraz na zasadzie rozdziału 5-go instrukcji służbowej (Dz. Praw. P. P. z r. 1919 Nr. 75, poz. 433) jest organem Rządu powołanym między innemi do współ-

działania przy zawieraniu umów przez władze państwowe i współdziałanie przy zawieraniu umów stanowi też jedną z najważniejszych funkcji Prokuratorji Generalnej.

W związku z tym stanem rzeczy poleca się ściśle przestrzegać, aby projekty wszelkich umów nakładających na Państwo Polskie poważne zobowiązania lub przedstawiających znaczną wartość materjalną, wreszcie kwestyjnych pod względem prawnym były przedkładane uprzednio Prokuratorji Generalnej do opinji.

Za Ministra:
Dunikowski w. r.
Podsekretarz Stanu.

L. 11367/III ex 1921.
2189

Kraków, dnia 1. grudnia 1921.

Wszystkim Starostwom, Panom Naczelnikom Wydziałów, okręgowej Dyrekcji Robót publicznych i Dyrekcji Policji w Krakowie do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

IV. Wydział samorządowy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. Pr. B. 42.6.
Warszawa dn. 5 listopada 1921 r.

Odpis

Okólnik Nr. 112

Uczestnictwo instytucyj samorządowych w obrocie czekowym P. K. O.

Do wszystkich PP. Wojewodów oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W myśl art. VI ustawy z dnia 19-go maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. Ust. Nr. 48, p. 297) wszystkie instytucje samorządowe stają się obowiązkowo uczestnikami obrotu czekowego P. K. O.

Dyrekcja P. K. O. pismem z dnia 2 czerwca r. b. L. 7427 oznajmiła Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że w obrocie czekowym biorą obecnie udział bardzo nieliczne instytucje samorządowe. Na terenie b. Kongresówki do obrotu czekowego przystąpiło ich zaledwie 3,3%, a w Małopolsce 0,8%.

Wobec powyższego zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz) wydać odpowiednie zarządzenia, celem wykonania powołanego na wstępie przepisu i o skutku donieść Ministerstwu.

Za Ministra:
Dunikowski w. r.
Podsekretarz Stanu.

L. 9983/IV/1 ex 1921.
768

Kraków, dnia 15. listopada 1921.

Do wszystkich Panów Starostów w obrębie Województwa Krakowskiego.

Przesyła się z poleceniem wezwania wszystkich Zwierzchności gminnych w obrębie tamtejszego Starostwa, do bezzwłocznego przystąpienia w myśl art. VI. ustawy z dnia 19 maja 1920 Dz. Ust. Nr. 48, p. 297 do obrotu czekowego P. K. O. oraz doniesienia do dni 14 o skutku wydanych w tym kierunku zarządzeń.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. S. M. 827.
Warszawa d. 13 września 1921. r.

Odpis

W sprawie sprzedaży biletów kolejowych przedstawicielom ciał samorządnych poza ogólną kolejką.

Do wszystkich Panów Wojewodów.

Ministerstwo Kolei Żelaznych wydało w dniu 21. września r. u. okólnikowe rozporządzenie za Nr. 25550/25 do wszystkich dyrekcyj kolei państwowych o sprzedawaniu biletów jazdy kolejowej poza ogólną kolejką funkcjonarjuszom magistratów, legitymującym się wydanemi przez magistraty zaświadczeniami o konieczności dokonania terminowego służbowego przejazdu.

W dniu 25 maja r. b. Ministerstwo Kolei Żelaznych rozszerzyło powyższe ulgi co do nabywania biletów kolejowych poza ogólną kolejką na delegatów sejmików (rad powiatowych) i wydziałów powiatowych, posiadających odpowiednie zaświadczenia wydane przez przewodniczącego wydziału powiatowego na drukach wydziału i opatrzone odnośnym numerem.

Odnośne rozporządzenie dyrekcjom kolei państwowych zostało także wydane za Nr. 1050/III/12.

O powyższem zechce Pan Wojewoda podać do wiadomości zainteresowanych organów samorządnych.

Minister w. z.:
L. S. *Kuczyński w. r.*

L. 13068/IV/1 ex 1921.
1075

Kraków, dnia 3 grudnia 1921.

Wszystkim Wydziałom powiatowym w obrębie Województwa Krakowskiego przesyła się do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

VI. Wydział Przemysłu i Handlu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych
Nr. B. P. 1631.
Warszawa d. 31 październ. 1921.

Odpis

Okólnik Nr. 100.

W sprawie zakazu sprzedaży względnie podawania napojów wyskokowych w niedziele i święta w zakładach gospodnio-szynkarskich.

Do
wszystkich PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Komendanta Głównego Pol. Państw.

W myśl art. 7, p. i ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 37, poz. 210 z r. 1920), zakazaną jest sprzedaż względnie podawanie napojów alkoholowych w niedziele i święta obchodzone w urzędach państwowych, przyczem ograniczenia w tym wypadku wchodzą w życie od godziny 3 dnia przedświątecznego i trwają do godziny 10 rano dnia poświątecznego.

Według protokołów policyjnych najwięcej przestępstw natury kryminalnej, bójek, napadów, a nawet krwawych rozpraw, zachodzi w nocy z soboty na niedzielę i przez całą niedzielę. Jest to oczywistym dowodem, że obowiązujący wspomniany wyżej zakaz sprzedaży i podawania napojów alkoholowych nie jest należycie przestrzegany, a nawet stwierdzonem zostało niejednokrotnie, że w wielu zakładach gospodnio-szynkarskich napoje alkoholowe w dnie świąteczne podawane są w filiżankach nb. po nader wygórowanych cenach.

Aby tego rodzaju stanowi rzeczy zapobiec, polecam niniejszem PT. wydać niezwłocznie podległym sobie organom wykonawczym surowe zarządzenia, celem roztoczenia nadzoru nad zakładami gospodnio-szynkarskiemi, oraz energicznego dopilnowania, aby zakłady te stosowały się ściśle do wzmiankowanego wyżej przepisu ustawy. Osoby wykraczające przeciwko rzeczonemu przepisowi winny być bezwzględnie pociągane do surowej odpowiedzialności w myśl postanowień art. 6 powołanej na wstępie ustawy. Jednocześnie zwracam uwagę na przepis art. 9 tejże ustawy, względnie art. 7 rozporządzenia wykonawczego do niej z dnia 16 września 1920 r. (Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 98, poz. 650 z r. 1920) wedle których za niedozwoloną sprzedaż lub podawanie napojów alkoholowych odpowiada nie tylko właściciel lub zarządca danego zakładu, lecz również personal, gdy bezpośrednio przyczynił się do przekroczenia przepisów ustawy.

Minister:
L. S. *St. Downarowicz* w. r.

L. 9751/VI/ ex 1921.
1021

Kraków, dnia 22. listopada 1921.

Przesyła się wszystkim Starostwom w obrębie Województwa Krakowskiego, Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa, Dyrekcji Policji i Okręgowej Komendzie Policji Państwowej w Krakowie do wiadomości i ścisłego bezwzględnego przestrzegania pod osobistą odpowiedzialnością powołanych czynników w odpowiedni sposób.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 12070/1222/VI

Kraków, dnia 25. listopada 1921.

Kredyt pod zastaw surowców i towarów.

Województwo zwraca uwagę na komunikat Ministerstwa Przemysłu i Handlu ogłoszony w Monitorze polskim Nr. 264 z dnia 19. listopada 1921, wedle którego podania o zaświadczenia potrzebne dla uzyskania kredytu w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej pod zastaw surowców i towarów, należy kierować nie bezpośrednio do Ministerstwa, lecz do urzędów przemysłowych II instancji.

A zatem przedsiębiorstwa mające swą siedzibę na obszarze Województwa krakowskiego i pragnące otrzymać podobne zaświadczenie, winny zwracać się z odpowiedniemi podaniami należycie ostemplowanemi do Wydziału przemysłowego Województwa w Krakowie, wymieniając w podaniu motywy zniewalające do poszukiwania kredytu, przeznaczenie pożyczki, jej wysokość i termin oraz rodzaj i ilość towarów lub surowców proponowanych pod zastaw.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

VII. Wydział Rolnictwa i Weterynarji.

Nr. 3911/W Pr.

Okólnik

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogrodzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego w przedmiocie walki ze szkodnikami-myszami polnemi za pomocą szczepionek tyfusu mysiego.

W roku bieżącym w wielu powiatach wschodnich Rzeczypospolitej Polskiej rolnicy ponieśli znaczne straty wskutek inwazji myszy polnych.

Wobec licznych zapytań ze strony rolników o sposób zwalczania tego szkodnika, proszę Panów o zarządzenie, aby pp. Starostowie podali do wiadomości rolników, że najodpowiedniejszym środ-

kiem walki jest niszczenie myszy polnych za pomocą szczepionek tyfusu mysiego. Szczepionki te produkowane są w Państwowym Instytucie Epidemjologicznym w Warszawie (ul. Zangerowska 2) w cenie 500 Mk. za litr loco Warszawa. Państwowy Instytut Epidemjologiczny podaje przepis stosowania szczepionek i jest w możności dostarczenia ich w każdej ilości po uprzedniem zamówieniu.

W powiatach nawiedzionych w roku bieżącym przez myszy polne pp. Starostowie winni ponadto wezwać rolników do najenergiczniejszego tępienia myszy w celu zabezpieczenia zasiewów ozimych przed zniszczeniem ich przez myszy.

Warszawa, dnia 10. października 1921.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w. z. *Chmielowski.*

Dyrektor Departamentu Rolnictwa:
St. Leśniowski.

M. R. i D. P.
Nr. 3911/W. Pr.
JS.

Panu Wojewodzie Krakowskiemu mam zaszczyt przesłać do wiadomości z prośbą o wydanie odpowiednich zarządzeń.

Warszawa, dnia 13. października 1921.

Naczelnik Wydziału Prezydjalnego: *Podpis.*

L. 6181/VII/2 ex 1921.
664

Kraków, dnia 21. października 1921.

Wszystkim Starostwom Województwa Krakowskiego do wydania natychmiast odnośnych zarządzeń i powiadomienia interesowanych.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Wojskowy Okr. Urząd Gospodarczy
w Krakowie.
L. 15939/Dywn.

Zakupy ziemiopłodów dla wojska.

Zawiadomienie.

Okręgowa Komisja Zakupu przy Wojskowym Okręgowym Zakładzie Gospodarczym w Krakowie zakupi od producentów, stowarzyszeń rolniczych ziarna pszenicy, jęczmienia do wyrobu krup, owsa lub jęczmienia na paszę dla koni, oraz ziemniaków, buraków i marchwi (brukwi) pastewnych.

Zboże do sprzedaży przeznaczone musi pochodzić z ostatniego zbioru, ma być zupełnie dojrzałe, zdrowe, suche, ziarna powinny być wielkie, twarde i o ile możności równe.

Zboże powinno być wolne od ziarn chwastów obcych przymieszek owadów; kamyczki, grudki ziemi, oraz piasek i glina mogą się znajdować w zbożu tylko w bardzo małej ilości.

Ziarna innego gatunku zboża i nieczystości, wymłotu (plewy, przetrącone ziarna) mogą się znajdować w pszenicy i jęczmieniu najwyżej 2.5%, w owsie najwyżej 3.5%.

Waga jednego hektolitra pszenicy ma wynosić najmniej 74 kg., jęczmienia ma wynosić najmniej 65 kg., owsa ma wynosić najmniej 41 kg.

Ziemniaki i buraki, marchew i brukiew pastewna mają być z ostatniego zbioru, zdrowe, suche, bez domieszek innych okopowin, buraki, marchew i brukiew bez naci. Dopuszczalna zawartość ziemi najwyżej 4%.

Okopowiny zmarznięte, drobne, zgniłe — nie będą przyjęte. Dostawa może nastąpić bądź to wagonami, bądź partjami według umowy i wskazówek Wojskowego Okręgowego Zakładu Gospodarczego.

Oferenci mają przy ofertach na zboże przedłożyć próbki oferowanego zboża (najmniej 250 kg.) z wyjątkiem wypadku, jeżeli zboże dostawiono do magazynu furami i równocześnie takowe do sprzedaży zaoferowano lub też jeżeli w ofercie wyraźnie zaznaczono jako towar »magazynowej jakości« przez co rozumie się towar wyż wymienionej jakości. Oferenci, co do których zachodzi wątpliwość, że zboże z własnej uprawy pochodzące oferują przedłożą na dowód potwierdzenie przynależnej gminy lub władzy politycznej.

Co do sprzedaży towaru przez Związki i stowarzyszenia rolnicze poświadczenia te odpadają.

Zboże i okopowiny mają być dostarczone do wojskowego Okręgowego Zakładu Gospodarczego w Krakowie.

Zapłata za towar nastąpi przez Kasę dla definitywnych wypłat za przedłożeniem kwitu ostemplowanego według skali II i III-ciej.

Worków dla dostawy zboża Wojskowy Zakład Gospodarczy nie wypożycza; po odbiorze towaru, worki własnością dostawcy będące, zwraca się.

Wszelkich wyjaśnień w sprawie powyższej dostawy, jakoteż wzory ofert etc. udziela referent żywnościowy Wojskowego Okręgowego Zakładu Gospodarczego, ul. Bosacka.

Powyższe zawiadomienia przesyłam z prośbą o powiadomienie interesowanych.

Kraków, dnia 7 października 1921.

Podpis.

L. 6618/VII/2 ex 1921.
733

Kraków, dnia 26 października 1921.

Wszystkim Starostwom i Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa przesyła się, celem powiadomienia interesowanych.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. Pr. B. 4017.
Warszawa d. 22 paździer. 1921 r.

Odpis

W sprawie siana.

Do
wszystkich PP. Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Gł. Komendant. Pol. Państw.

Wojewoda poleski zawiadomił Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr państwowych, że posiada zapas siana, zebrany na terenie podległego mu województwa i prosi o kierowanie Instytucyj Państwowych i Towarzystw rolniczych, oraz Związków reflektujących na zakup siana do Urzędu Wojewódzkiego w Brześciu.

O tem zawiadamiam na podstawie pisma Ministerstwa Rolnictwa z dnia 15. października 1921. Nr. 1974/II. R.

Za Ministra:
Łada w. r.
Dyrektor Departamentu.

L. 7968/VII/2 ex 1921.
913

Kraków, dnia 31 października 1921.

Wszystkim Starostwom Województwa Krakowskiego oraz Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Rolnictwa
i Dóbr Państwowych. Nr. 3577/2
Odpowiedź na Nr. R. 396/II. z dnia 5/X. 1921.

Warszawa, dnia 14. października 1921.

W sprawie postępowania przy rozpoznawaniu zarazy wąglikowej.

Do Pana Wojewody w Łodzi.

Przy rozpoznawaniu zarazy wąglikowej winni lekarze weterynaryjni kierować się następującymi wskazówkami: w razie padnięcia zwierzęcia wśród objawów wzbudzających podejrzenie wąglika w miejscowości uprzednio wolnej od tej zarazy, należy przystąpić bezwarunkowo do wykonania prawidłowej sekcji. O ile w toku sekcji lek. wet. upewni się na podstawie zauważonych zmian anatomo-patologicznych o istnieniu wąglika winien pobrać materjał do zbadania bakterjolog. i zaniechać kontynuowania sekcji. Przy następnych wypadkach w tej samej zagrodzie lub miejscowości może lek. wet. w razie uzasadnionego podejrzenia odstąpić od wykonywania prawidłowej sekcji, w każdym jednak razie, o ile chodzi o odszkodowanie (zapomogę) za padłą sztukę z funduszów państwowych, winien wysłać odpowiedni materjał (wycinek śledziony), krew, kawałek ucha (do Państwowego Zakładu badań rozpoznawczych).

L. 6780/VII/4 ex 1921.
791

Kraków, dnia 9 listopada 1921.

Wszystkim Starostwom Województwa krakowskiego oraz Magistratowi król. stoł. miasta Krakowa do wiadomości z uwagą, że wszelkie objekty ze zwierząt przeznaczone z urzędu do bakterjologicznych badań mają być odtąd odsyłane w sposób dotychczas praktykowany do państwowego Zakładu badań rozpoznawczych przy instytucie medycyny i weterynarji doświadczalnej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie (ul. Czysta L. 16).

O tem należy zawiadomić wszystkich lekarzy weterynaryjnych, osiadłych w powiecie (mieście) i pouczyć ich, że stosownie do powyższego reskryptu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr państwowych, szczepienia przeciwwąglikowe mogą wykonywać tylko za uprzednią zgodą Urzędu Wojewódzkiego.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 11743/VII/1 ex 1921.
1526

Kraków, dnia 24. listopada 1921.

Dostarczenie drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym w okresie zimowym 1921/22.

Do Wszystkich Starostw Województwa Krakowskiego.

Zwraca się uwagę Starostwu na postanowienia rozprządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z 1. września 1921 (Dz. u. Rz. P. Nr. 89 poz. 662) z poleceniem bezzwłocznego porozumienia się z właściwym technikiem Inspekcji leśnej i wydania stosownego zarządzenia.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 12142/VII 4 ex 1921.
1592

Kraków, dnia 28. listopada 1921.

Ograniczenia wywozu hodowlanego bydła rogatego z Województwa Krakowskiego na Kresy.

Do
wszystkich Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego i Magistratu król. stoł. miasta Krakowa.

Towarzystwo rolnicze w Krakowie doniosło, że w ostatnim czasie przyjeżdżają coraz częściej delegaci rozmaitych kooperatyw, związków rolniczych i t. d., a także i prywatne osoby z Kresów, które operując bądźto po targach bądźteż po gminach, oborach zarodowych i subwencjonowanych w obrębie tutejszego Województwa wykupują cenne sztuki hodowlanego bydła rogatego i wywożą je kolejami na Kresy.

Proceder ten udaje się im o tyle łatwiej, że przy nabywaniu takich sztuk zazwyczaj nie liczą się z kosztami, ofiarowują nieraz każdą żądaną cenę a niekiedy nawet i wyższe i w ten sposób zachęcają do sprzedaży właścicieli, którzy łakomi chwilowego zysku nie zdają sobie z tego sprawy jak wielką wyrządzają przez to szkodę w pierwszej linji sobie, a w dalszym ciągu i innym hodowcom.

Ponadto nie wykluczając możności przywleczenia tą drogą zaraźliwych chorób zwierzęcych, a przedewszystkiem księgosuszu i zarazy płucnej, które to choroby na Kresach jeszcze i nadal istnieją, opisany sposób wyzbywania się zwierząt wpływać jest zdolny na nieproporcjonalne i niczem nieuzasadnione wzrastanie cen i prowadziłby w końcu do upadku hodowli w tutejszej okolicy.

Jakkolwiek więc z jedej strony Województwu tut. znane jest trudne położenie hodowców na wschodzie i uważa za pożądane przyjście im z pomocą przy zakupnie żywego inwentarza, niezbędnego do uruchomienia zniszczonych wojną gospodarstw rolnych, to z drugiej strony z uwagi na grożące niebezpieczeństwo przywleczenia wspomnianych chorób i wymogi racjonalnej hodowli nie może patrzeć obojętnem okiem, aby ta akcja odbywała się bez należytego planu i kontroli ze strony powołanych do tego czynników i by przez to długoletnia celowa i owocna praca tut. Towarzystwa Rolniczego w kierunku podniesienia hodowli zwierząt poszła na marne względnie była choćby tylko paraliżowana przez jednostki, które własnego interesu nie chcą czy też nie umieją podporządkować ogólnemu dobru.

Skutkiem tego Województwo odwołując się do postanowień rozdziału I i II ustawy z 6 sierpnia 1909 Dz. p. p. L. 177 dalej obwieszczenia byłego Namiestnictwa we Lwowie z 8 lutego 1916 L. XVII 9743 i rozporządzenia b. Generalnego Delegata Rządu we Lwowie z 12 lutego 1921 L. 20337/1551/XVII ogranicza wyprowadzanie hodowlanych sztuk bydła rogatego o tyle, że wywóz takich zwierząt z tutejszego okręgu na Kresy w przyszłości będzie mógł się odbywać tylko za specjalnem pozwoleniem, które udzielane będzie przez Województwo w porozumieniu z Towarzystwem rolniczem w Krakowie po przedłożeniu poświadczenia dotyczącego Województwa kresowego względnie Starostwa, że zamierzający wyprowadzić zwierzęta jest rolnikiem, a nabyć się mające bydło potrzebuje dla własnego gospodarstwa i że miejscowość i okolica dokąd zwierzęta są przeznaczone są wolne od księgosuszu względnie zarazy płucnej.

Niezależnie od tego poleca się Starostwu (Magistratowi) zarządzić bezzwłocznie co należy i dopilnować we właściwej drodze, aby zarówno powyższe ograniczenie jak i zakaz kupowania i sprzedaży zwierząt racicowych na obejściach gospodarskich były jak najściślej przestrzegane i zwrócić uwagę ludności rolniczej na niebezpieczeństwo przywleczenia zaraźliwych chorób zwierzęcych za pośrednictwem osób, przybywających z Kresów i przedstawić jej szkodliwe następstwa, jakie grożą gospodarstwu krajowemu z powodu wyzbywania się sztuk cennej wartości hodowlanej.

Komisjom targowym i lekarzom weterynaryjnym, wykonującym nadzór nad targami należy polecić, aby o powyższem zarządzeniu pouczały w odpowiedni sposób osoby przybyłe z Kresów po zakupno bydła, a organa ustanowione do wykonywania oględzin zwierząt na stacjach kolejowych wezwać, by bez specjalnego tut. pozwolenia bezwarunkowo nie dopuszczały do wywozu na Kresy hodowlane sztuki bydła rogatego.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo
Rolnictwa i Dóbr Państwowych. *Odpis*
Nr. 3976/9.
Odpowiedź na Nr. 285/Rw. 2932/1/II.

Warszawa, dn. 17 września 1921.

W sprawie odszkodowania za krowę, należącą do P. Lipskiej z pow. Pinczowskiego.

Do Pana Wojewody w Kielcach.

Na podstawie protokółu sekcji, dołączonego do protokółu odszkodowania z dn. 29 czerwca r. b. Min. Roln. i D. P. przyszło do wniosku, że wymieniona w tym protokóle padła sztuka była chora nie na wąglik, a na szolostnicę, za którą to chorobę ustawa, obowiązująca w b. Królestwie Polskiem, nie przewiduje odszkodowania.

Na przyszłość, celem ścisłego ustalenia rozpoznania zarazy wąglika, należy części chorobowo zmienionych narządów ciała, a zwłaszcza śledziony z chorych sztuk przesyłać do badania do najbliższej stacji mikroskopowej, względnie do laboratorjum bakterjol. Min. Roln. i D. P. w Warszawie. W protokółach zaś sekcji należy między innemi wymienić koniecznie zmiany chorowe w śledzionie. Bez tych danych, akty odszkodowań za wąglik nie będą zatwierdzane.

L. 3475/VII ex 1921 / 325/4

Kraków, dnia 28 listopada 1921.

Do wszystkich Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego i Magistratowi król. stoł. miasta Krakowa.

W dalszym ciągu reskryptu z 9 listopada br. L. 6780/791/4/VII do wiadomości i zawiadomienia o tem wszystkich lekarzy weterynaryjnych osiadłych w powiecie (mieście).

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 9084/VII ex 1921.
1107/1 *Odpis*

Kraków, dnia 30 listopada 1921.

Czynsz dzierżawny za prawo rybołostwa.

Do

P. T. Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego.

Dzierżawcy prawa rybołostwa w dzierżawnych rewirach rybackich, którym oddano prawo to w dzierżawę przed kilku laty na okres 10-letni, uzyskali je na podstawie wyniku pertraktacji ofertowej, ponieważ, między innemi stosownie do postanowień § 15 ust. o ryb. z 31 października 1887 Dz. u. kr. Nr. 37 ex 1890 i oferowany czynsz dzierżawny odpowiadał ówczesnym stosunkom w chwili zawarcia umowy.

Gdy jednak z powodu zaszłych w międzyczasie zmian, czynsze zbyt niskie za prawo rybołostwa w rewirach dzierżawnych nie stoją w żadnym stosunku do wysokich zysków dzierżawców, poleca się P. T. Starostwom, aby bezzwłocznie, co do rewirów, w których dzierżawcy opłacają czynsz dzierżawny znikomo niski, ustalono po porozumieniu się z miarodajnymi czynnikami miejscowymi w drodze ugodowej z dotyczącym dzierżawcą wysokość czynszu dzierżawnego, odpowiadającego obecnym stosunkom.

Zobowiązanie się dzierżawcy do płacenia wyższego ugodowego czynszu dzierżawnego należy spisać protokolarnie, a następnie zawiadomić o tem strony interesowane i Tymczasowy Wydział Samorządowy we Lwowie, jako Wydział rewirów rybackich.

W każdym jednak razie równocześnie należy wdrożyć dochodzenia celem zbadania, czy dzierżawca prawa rybołostwa w dzierżawnym rewirze rybackim przy wykonywaniu rybołostwa przestrzega ściśle zakazów ustawy rybackiej i stosuje się do koniecznych wymogów prawidłowego urządzenia gospodarstwa rybnego i stosownie do wyniku wydać ewentualne dalsze zarządzenia po myśli § 16 powołanej ustawy rybackiej.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 12041/VII/4 ex 1921.
1567

Kraków, dnia 2. grudnia 1921.

W sprawie handlu zwierzętami domowemi.

Do wszystkich Panów Starostów.

Cele określone w okólniku, którym intymowano rozporządzenie b. Generalnego Delegata Rządu z 12 lutego 1921 L. 20337/1551/XIII w sprawie handlu zwierzętami domowemi w Małopolsce nie zostały dotąd osiągnięte w pożądanej mierze głównie dlatego, ponieważ rozporządzenie to n i e j e s t w s z ę d z i e ś c i ś l e p r z e s t r z e g a n e.

Stwierdzono bowiem niejednokrotnie, że handlem zwierzętami trudnią się bezkarnie i nadal osoby, nie posiadające uprawnienia i handel ten wykonują na targowicach zwierzęcych, a do przewozu kolejami i przepędu bywają dopuszczane zwierzęta handlowe, będąc własnością lub w posiadaniu osób, które nie mają warunków wymaganych zacytowanem rozporządzeniem.

Niewłaściwości powyższe muszą bezwarunkowo ustać i to jak najrychlej, bo tego wymaga interes publiczny, a Pana Starostę i referenta weterynaryjnego czynię osobiście odpowiedzialnymi za dalsze tolerowanie w powiecie wspomnianych niewłaściwości.

Zaznaczam przytem z naciskiem, że lekarze weterynaryjni, wykonujący oględziny zwierząt na stacjach kolejowych mają nie tylko zbadać stan zdrowia i pochodzenie zwierząt przeznaczonych do przewozu, ale odnośnie do punktu 1 ustęp 2-gi rozporządzenia także sprawdzić, czy zwierzęta są własnością lub w posiadaniu osób, albo nadawane przez osoby, do których odnoszą się przepisy cytowanego rozporządzenia, a jeśli tak, dopuścić zwierzęta do załadowania tylko wtedy, jeżeli się wykażą dokumentami wymienionymi w rozporządzeniu w punkcie 1 względnie 3 i 5 i to:

a) o ile chodzi o handlarzy uprawnionych do wykonywania handlu tylko w powiecie miejsca siedziby, jeżeli stacja nadawcza i odbiorcza leży w tym powiecie względnie zwierzęta pochodzą z targu w powiecie siedziby i są przeznaczone do tego powiatu;

b) o ile chodzi o handlarzy, posiadających legitymację uprawniającą do handlu także w powiatach poza miejscem ich siedziby, jeżeli stacja nadawcza i odbiorcza leżą w obszarze, na którym są uprawnieni do wykonywania handlu, albo zwierzęta pochodzą z targu w tym obszarze lub są przeznaczone do miejscowości, leżącej w tym samym obszarze, albo też do miejscowości wymienionej w legitymacji, jeżeli zaś w legitymacji oznaczona jest ilość zwierząt tylko w ilości dozwolonej;

c) o ile chodzi o rzeźników i masarzy tylko do stacji w miejscowościach, w których jest ich przedsiębiorstwo, względnie do stacji, leżącej najbliżej takiej miejscowości i gdy posyłka przeznaczona jest wyłącznie na użytek własnego przedsiębiorstwa.

We wszystkich wymienionych wypadkach w klauzuli umieścić się mającej po myśli instrukcji do okólnika b. Namiestnictwa we Lwowie z 29 czerwca 1910 L. XVII/5743/28/23 na paszporcie okładkowym należy zaznaczyć, że tak zwane przekartowanie posyłki jest wzbronione.

Szczególniejszą uwagę należy zwrócić na rzeźników i masarzy, którzy korzystając z wolności nabywania zwierząt rzeźnych na wszystkich targach i w ilości potrzebnej do użytku własnego przedsiębiorstwa niejednokrotnie nabywają w celach spe-

kulacyjnych zwierzęta w ilości przekraczającej ich zapotrzebowanie.

Przedstawiając wniosek na wydanie legitymacji, uprawniającej do wykonywania handlu także w innych powiatach, zechce Pan Starosta zbadać przedtem wszystkie wchodzące w rachubę okoliczności, zwłaszcza co do godności zaufania osoby petenta i do sprawozdania prócz karty przemysłowej w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie dołączyć zawsze:

1) dokładny opis stajni handlowej, sporządzony przez państwowy organ techniczny z uwzględnieniem położenia stajni, jej budowy, rozmiarów, wewnętrznego urządzenia, sposobu odprowadzania nieczystości płynnych i stałych, stanu podwórza i ogrodzenia;

2) szkic sytuacyjny z uwzględnieniem odległości stajni od otaczających objektów;

3) opinję referenta weterynaryjnego Starostwa.

Załączniki wymienione pod 1 i 2 ma dostarczyć strona.

Zarazem należy pouczyć interesowanych, że prośby o wydanie nowej legitymacji, uprawniającej do wykonywania handlu także w powiatach poza ich siedzibą winni wnosić do Wojewódzkiego Urzędu zawsze za pośrednictwem właściwego Starostwa i to dość wcześnie, powołując datę i liczbę i miejsce wydania posiadanej już legitymacji. Wniesione podania winien Pan Starosta przedłożyć Województwu niezwłocznie pocztą z odpowiednim uzasadnionym wnioskiem. Wydawanie tego aktu do rąk interesowanej strony celem osobistego wręczenia w Urzędzie Wojewódzkim jest wzbronione.

Wniosek przychylny będzie Pan Starosta przedstawiał tylko w wypadkach, z a s ł u g u j ą c y c h n a s z c z e g ó l n e u w z g l ę d n i e n i e.

Zezwolenia te będą miały w przyszłości tylko ważność, o ile będą podpisane przez kierownika Oddziału weterynaryjnego tut. Województwa (Dr. Langa) albo przez jego zastępcę (Pilcha) i będą zaopatrzone w pieczęć tut. Urzędu. I s t n i e j ą c e w t u t. O k r ę g u l e g i t y m a c j e t r a c ą s w ą w a ż n o ś ć z k o ń c e m g r u d n i a b r., o czem n a l e ż y z a r a z z a w i a d o m i ć w s z y s t k i e i n t e r e s o w a n e s f e r y i o r g a n a n a d z o r c z e.

Pan Starosta zarządzi niezwłocznie w myśl powyższych wskazówek co potrzeba, a o spostrzeżeniach poczynionych odnośnie do rozporządzenia zacytowanego na wstępie przedłoży Województwu (Oddz. VII/4) sprawozdanie.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. $\frac{12939/VII/1}{1717}$ ex 1921.

Kraków, dnia 3 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Wojewody krakowskiego z dnia 3 grudnia 1921 r. L. 12939/1717/VII/I w przedmiocie policji rybackiej.

Na podstawie § 62 ustawy o rybołostwie z dnia 31 października 1887 Dz. U. kr. Nr. 37 ex 1890 i po porozumieniu się z Tymczasowym Wydziałem Samorządowym we Lwowie, jako Wydziałem rewirów rybackich zakazuję używania do połowu ryb tzw. »laski«, »odjazdki« i »ogródka« we wszystkich rewirach rybackich na obszarze Województwa krakowskiego, ponieważ używanie tego rodzaju przyrządów okazało się w wysokim stopniu szkodliwem dla gospodarstwa rybnego, a dalsze ich używanie grozi nawet zagładą rybostanu w rewirach rybackich.

Wyjątkowo jedynie dla połowu tarlaków na cele sztucznej hodowli ryb może Województwo zezwolić na użycie pomienionych przyrządów i urządzeń.

Przekroczenia tego zakazu karane będą po myśli § 80 powołanej ustawy o rybołostwie przy równoczesnem zastosowaniu w rewirach dzierżawnych postanowień § 16 tej ustawy.

Rozporządzenie niniejsze obwiązuje z dniem ogłoszenia w dzienniku Urzędowym Województwa.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

D. O. Korp. Nr. V w Krakowie.
Refer. O. Z. 15146/O. Z.

W Krakowie, dnia 24 listopada 1921 r.

Warunki pełnego nadziału ziemi.

Do

Rozkazu D. O. Korp. Nr. V. Nr. z dnia

Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego Art. 5. i Ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej Art. 27 wyznacza jako maksimum działki 45 ha.

Do tego pełnego nadziału są jednak wymagane pewne warunki, które się niniejszem podaje do wiadomości w myśl rozk. M. S. Wojsk. Wydz. O. Z. przy Gabinecie Ministra L. dz. 6323/21.

Na podstawie zmienionej i przez interesowane Ministerstwo oraz Główny Urząd Ziemski uzgodnionej instrukcji, kandydaci do pełnego nadziału ziemi muszą się wykazać:

a) studjami rolniczemi wyższemi, średniemi lub niższemi, praktyką we wzorowem gospodarstwie oraz zaświadczeniami o pracy społecznej;

b) z braku studjów dłuższą, a najmniej 4letnią praktyką rolniczą we wzorowych gospodarstwach oraz szerszym zakresem pracy społecznej;

c) tak w pierwszym jak i drugim wypadku zobowiązaniem do niezwłocznego osiedlenia się

i osobistego zagospodarowania nadanej działki oraz deklaracją do zdemobilizowania się o ile kandydat służył w wojsku względnie zwolnieni odpisami dokumentów zwolnienia.

Kandydaci dekorowani inwalidzi, ranni i t. d. mają w obydwu wypadkach pod a) i b) bezwzględne pierwszeństwo, a kilkakrotna dekoracja może poniekąd uzupełnić i nawet do pewnego stopnia zastąpić brak zaświadczenia o pracy społecznej.

Przy studjach nieukończonych zaświadczenie musi dokładnie oznaczać ilość przesłuchanych semestrów.

Zaświadczenia należy przedkładać w odpisach, których zgodność nie musi być rejentalnie uwierzytelniona. Wystarczą uzgodnienia Dowództw Wojskowych opatrzone okrągłą pieczątką.

Kandydaci, którzy nie mogą przedłożyć dokumentów potwierdzających ich studja lub praktykę rolniczą muszą przedstawić dokładne dowody w dwóch kierunkach:

1) o niemożności uzyskania dokumentów i

2) o faktycznym posiadaniu studjów względnie odbyciu praktyki. Komisja Międzyministerjalna do spraw osadnictwa wojskowego stwierdziła, iż u większości kandydatów jest tylko o p i e s z a ł o ś ć powodem nie przedłożenia odpowiednich dokumentów. Zaświadczenie zaś, w którem ojciec stwierdza, iż syn odbywał w jego majątku praktykę rolniczą, wykazywał duże zrozumienie rzeczy i t. p. nie potrzebuje dalszych komentarzy i nie może uważane być za dokument, jak również za wzorowe gospodarstwo nie może być uważana 4 lub 3 morgowa posiadłość małorolnego włościanina.

Wydział Osad Żołnierskich M. S. Wojsk. zaznacza, że z przedstawionych do pełnego nadziału 160 kandydatów zaledwie 13 zostało zatwierdzonych. Co do reszty nie można było uzyskać zgody z braku odpowiednio rzeczowych załączników.

Wzywa się kandydatów, którzy to jeszcze nie uczynili, by dołożyli wszelkich starań w celu uzyskania i bezzwłocznego przedłożenia Referatowi Osad Żołnierskich przy Dowództwie Okręgu Korpusu Nr. V. w Krakowie rzeczonych dokumentów, stwierdzających ich studja rolnicze, praktykę rolniczą, pracę społeczną i dekoracje, rany i t. p., bez których zatwierdzenia uzyskać nie mogą.

Za Dowódcę O. Korp.
Żaba
Generał-Pporucznik.

L 12919/VII/2 ex 1921.
1731

Kraków, dnia 3 grudnia 1921.

Wszystkim Starostwom w obrębie Województwa Krakowskiego oraz Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa udziela się do wiadomości, celem zaznajomienia interesowanych z treścią powyższego komunikatu.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Kuratorium
Okręgu Szkolnego Lwowskiego
L. 4221/II.

Lwów, dnia 8. października 1921.

Zabezpieczenie opału dla szkół powszechnych.

Panie Wojewodo!

Zwracam się do Pana Wojewody z prośbą o pomoc w następującej sprawie:

Fundusze szkolne miejscowe mają do dyspozycji zaledwie 10% od podatków bezpośrednich gminnych (obszarów dworskich) na pokrycie potrzeb rzeczowych danej szkoły, a więc i na zakupno opału dla szkół i nauczycielstwa. Podatki te (nie wszędzie ściągane) są niewystarczające, a kwoty, zatwierdzone przez Inspektoraty szkolne przy układaniu preliminarzy wydatków dla Rad szkolnych powiatowych z przeznaczeniem na opał, są wobec obecnych cen za małe. Z tego powodu, a nadto z powodu braku odpowiedniej ustawy, któraby tej piekącej sprawie zaradzić mogła — grozi szkołom po nastaniu mrozów przymusowe zamknięcie (ferje opałowe).

Chcąc zapobiec temu niebezpieczeństwu zwróciło się Kuratorjum okólnikiem z dnia 16 czerwca 1921 L. 2363/II do wszystkich Starostw w Małopolsce, by zechciały przez spieszne dokonanie rozdziału drzewa na podstawie § 8 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 17 stycznia 1921 Nr. 21 Dz. U. Rzpl. poz. 115 zabezpieczyć szkołom opał na zimę.

Niestety Starostwa rozporządzają tylko znikomym stosunkowo kontyngentem drzewa do podziału (zabezpieczenie urzędów i urzędników) nadto zasłaniają się tem, iż istnieje wolny handel, oraz że nie są uprawnione dokonywać rozdziału drzewa także dla szkół.

Dzięki obywatelskiemu stanowisku w tej sprawie niektórych panów starostów udało się jednak już gdzieniegdzie mimo trudności zapewnić szkołom minimum niezbędnego opału na zimę.

Zanim projektowana nowa ustawa nie ureguluje powyższej kwestji, zwracam się do Pana Wojewody z prośbą, by ze względu na społeczną ważność podtrzymania normalnego funkcjonowania szkół w porze zimowej zechciał wezwać PP. Starostów, aby we własnym zakresie działania ułatwili gminom odnośnym nabycie potrzebnego opału po cenach umiarkowanych.

W nadziei, że Pan Wojewoda, nie odmówi swego poparcia w sprawie tak doniosłej kreślę się wyrazami wysokiego poważania.

Sobiński w. r.

L. 5657/VII/3 ex 1921.
578

Kraków, dnia 10. grudnia 1921.

Do wszystkich Panów Starostów.

Udziela się celem użycia wszelkich ustawowych środków dla zapobieżenia brakowi opału w szkołach.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

VIII. Wydział Pracy i Opieki Społecznej.

Odpis

U. K. W. K.
1655/W.

Okólnik Nr. 30

W sprawie umieszczenia dzieci w schroniskach na koszt Państwa.

Do Urzędów Wojewódzkich (Wydział Pracy i Opieki Społecznej).

Wobec stałego zgłaszania się Urzędów Wojewódzkich do M-stwa Pracy i Opieki Społecznej w celu wyjednywania kredytów na lokowanie i utrzymywanie dzieci, nie mających opieki w zakładach opiekuńczych wyjaśnia się, że o ile dzieci mają przynależność gminną na terenie Rzeczypospolitej, koszty ich utrzymania winny pokrywać właściwe gminy. Jeżeli w poszczególnych razach nie jest możliwem ustalenie przynależności gminnej, Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej będzie pokrywało wydatki, związane z lokowaniem i utrzymaniem tej kategorji dzieci.

W razie zgłoszenia się dziecka należy zbadać, czy rzeczywiście nie posiada rodziców lub opiekunów, obowiązanych prawnie do opieki, względnie czy nie rozporządza żadnymi środkami i przesłać do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w terminie trzydniowym wszystkie dokumenty wraz z opinją dla ostatecznego zaakceptowania.

Za Ministra:
Kierownik Departamentu Opieki Społecznej
Dr. Jurkiewicz w. r.

L. VII. 6009 ex 1921.
473

Kraków, dnia 22. października 1921.

Wszystkim PP. Starostom, Panu Staroście Spisko-orawskiemu w Nowym Targu, Panu Dyrektorowi Policji w Krakowie, Panu Prezydentowi miasta Krakowa do wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odpis

Do wszystkich Rad wojewódzkich w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy traktatu repatrjacyjnego z Rosją na teren Województwa Poleskiego nieprzerwaną falą napływają reemigranci.

Wracając po latach niewoli do Ojczyzny, sterani niewiarygodnie ciężkiemi warunkami życia w Rosji, wracają nietylko bez środków utrzymania, ale bez odzieży, niezdolni własnym kosztem przeżyć dni paru. Należy im dać chleba, odzież i pracę, dzieciom szkołę.

Komitet opieki nad reemigrantami powołany przez Władze Województwa Poleskiego nie może sam jeden sprostać ogromowi żądań, nie może sama tylko ofiarność poleskiego społeczeństwa wyniszczonego materjalnie wojną, pokryć kosztów choćby prowizorycznej pomocy.

Akcja ratownicza dla repatrjantów, nie jest zresztą potrzebą lokalną Polesia, ale sprawą, która obchodzić winna wszystkich świadomych obywateli Rzeczypospolitej.

Ofiarność obywatelstwa, tak wydajna w Polsce, nie pomijając żadnej godziwej potrzeby społecznej, nie może zawieść i nie zawiedzie oczekiwania tysięcy reemigrantów i ich dzieci.

Ufni w tą pomoc, zwracamy się za pośrednictwem wszystkich Rad Wojewódzkich Rzeczypospolitej do ogółu obywateli z gorącem wezwaniem do przyjścia z niezwłoczną wydajną pomocą rzeszom powracających uchodźców.

Niech wynędzniali uchodźcy znajdą pomoc i gościnne przyjęcie, powracając do Ojczyzny, niechaj ich dzieci odżyją po latach głodu i nędzy. Niech społeczny wysiłek Rzeczypospolitej zapewni im chleb, pracę i światło.

Ofiary w gotowiźnie i naturze przyjmuje Komitet Opieki nad Reemigrantami przy Województwie Poleskiem.

Przewodniczący Komitetu
Wojewoda: *Walery Roman.*

Nr. IX. 346.
Za zgodność: Naczelnik Wydz. Pracy i Opieki Społecznej:
Gustaw Zieliński
Brześć nad Bugiem 14/X 1921 r.

L. 6960/VIII ex 1921.
538

Kraków, dnia 27. października 1921.

W sprawie pomocy dla repatrjantów z Rosji.

Wszystkim Panom Starostom, Panu Staroście spisko-orawskiemu w Nowym Targu udzielam do wiadomości z poleceniem podania niniejszej odezwy do wiadomości szerokich kół społeczeństwa za pośrednictwem Wydziałów Rad powiatowych i Zwierzchności gminnych, oraz osobistego popierania akcji zbierania składek i ofiar na pomoc dla repatrjantów.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. S. H. 767.
Wzrszawa d. 14 września 1921 r.

Odpis

W sprawie pomieszczania w przytułkach miasta stoł. Warszawy dzieci ludności zamiejscowej.

Do wszystkich PP. Wojewodów.

Magistrat miasta stoł. Warszawy zwrócił się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z doniesieniem, że w ostatnich czasach zarówno organy samorządowe jak i organy policji państwowej przysyłają do miasta stoł. Warszawy dzieci, sieroty i podrzutki celem umieszczenia ich w odpowiednich zakładach w Warszawie.

Wobec przepełnienia warszawskich schronisk dziecięcych, magistrat miasta stoł. Warszawy częstokroć nie jest w możności przyjmowania dzieci ludności zamiejscowej przez co naraża się przysyłane dzieci na niewygody i ewentualne choroby. Aby temu zapobiec, zechce Pan Wojewoda o powyższem podać do wiadomości organów samorządowych i policyjnych na podległym Panu terenie i wezwać organy samorządowe do zakładania odpowiednich schronisk dla dzieci.

Jedynie w wyjątkowych wypadkach magistrat miasta stoł. Warszawy mógłby przychodzić z pomocą i przyjmować dzieci ludności zamiejscowej, lecz pod warunkiem uprzedniego porozumienia się z magistratem miasta stoł. Warszawy przy zobowiązaniu się pokrywania całkowitych kosztów utrzymania dziecka.

Minister: *Raczkiewicz* w. r.

L. 2356/VIII ex 1921.
209

Kraków, dnia 29. października 1921.

Wszystkim Starostwom i Magistratowi król. stoł. miasta Krakowa udzielam do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. VIII $\frac{10307}{941}$ ex 1921.

Kraków, dnia 17. listopada 1921.

Okólnik.

Pomoc dla reemigrantów z Niemiec.

Do wszystkich Panów Starostów i Pana Prezydenta miasta Krakowa.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z 10 listopada 1921 Nr. 688/XII oznajmia się jak następuje: Na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 września r. b. Nr. 19701 utworzony został przy Ministerstwie Pracy i Opieki społeczny »Stały Międzyministerjalny Komitet dla uregulowania Opieki Państwowej nad reemigrantami z Rzeszy Niemieckiej«. Wobec spodziewanego napływu reemigrantów polskich z Niemiec, w pierwszym rzędzie z powiatów górnośląskich, pozostawionych państwu niemieckiemu, zadaniem Komitetu jest jaknajspieszniejsze przyjście im z pomocą. Sprawą zatrudnienia przy warsztatach pracy reemigrantów robotników najemnych zajmą się państwowe Urzędy pośrednictwa pracy, które otrzymały w tym względzie szczegółową instrukcję. Pozostaje atoli duża ilość reemigrantów, którzy będąc w posiadaniu pewnej sumy pieniędzy, nie przekraczającej 30.000 Mk. niemieckich na rodzinę mogliby nabyć lub wejść do spółki z właścicielami drobnych warsztatów rzemieślniczych, przyczyniając się dzięki swym kwalifikacjom zawodowym oraz pracowitości i wytrwałości do podniesienia drobnych przemysłów krajowych. Następnie wchodzą tu w rachubę przedsiębiorstwa gospodnie (oberże, hotele i t. p.), któreby mogły być przez nich nabyte lub powołane do życia ze względu na odczuwany brak należycie prowadzonych przedsiębiorstw tego rodzaju na prowincji. Wreszcie należy mieć na względzie drobne warsztaty pracy na roli, gdzieby reemigranci, prócz rolnictwa, mogli uprawiać rzemiosła, jakich się nauczyli zagranicą.

Dla ułatwienia Komitetowi jego działalności PP. Starostowie winni szerzyć w społeczeństwie ideę współparcy z tym Komitetem i przyczynić się do popularyzowania chętnego przyjmowania reemigrantów do polskiego życia gospodarczego.

Celem rozszerzenia podstaw swej działalności Komitet projektuje zorganizowanie współdziałania ze społecznymi Komitetami pomocy reemigrantom z Niemiec, które działają w Poznaniu i Wilnie.

Wszelkie dane, potrzebne Komitetowi, zechcą PP. Starostowie nadsyłać według załączonego schematu B do Ministerstwa Pracy i Opieki społecznej przez Wojewódzki Wydział Pracy i Opieki społecznej w terminie jednomiesięcznym.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Schemat B.

(Drobne warsztaty przemysłowo-handlowe).

Grupa I. — Warsztaty do nabycia.

Grupa II. — Warsztaty, do których reemigranci mogliby wejść jako wspólnicy z kapitałem lub wiedzą zawodową.

Grupa III. — Warsztaty mogące powstać.

Dla wszystkich grup potrzebne następujące informacje (z odpowiednimi modyfikacjami):

1. Miejscowość (dokładny adres).
2. Rodzaj przedsiębiorstwa.
3. Lokal (własny czy wydzierżawiony, warunki najmu, stan, zabudowania i t. p.
4. Liczba osób zatrudnionych.
5. Warunki prowadzenia przedsiębiorstwa (pod względem technicznym).

6. Rentowność lub zyski przewidywane.
7. Cena kupna lub potrzebny kapitał.
8. Jakie obciążenia (długi, hipoteka i t. p.).
9. Komunikacja (drogi, oddalenie od kolei i t. p.).
10. Inne wiadomości.
11. Uwagi.

Informacje należy podawać bardzo szczegółowo.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.
Nr. B. S. 1519.
Warszawa d. 10 listop. 1921. r.

Odpis

Okólnik 114

W sprawie udzielania pomocy organom Polsko - Amerykańskiego Komitetu Pomocy Dzieciom.

Do wszystkich PP. Wojewodów.

W dn. 7 grudnia 1920 r. Nr. Pr. 2410/1 wydaną została przez Ministerstwo instrukcja dla starostów, dotycząca traktowania Polsko-Amerykańskiego Komitetu Pomocy dzieciom i udzielania organom tegoż Komitetu jaknajdalej idącej pomocy.

Amerykański Wydział Ratunkowy (Misja Hoovera) komunikuje obecnie, że jego akcja niesienia pomocy dzieciom w Polsce będzie prowadzona nadal do 1. czerwca 1922 r. za pośrednictwem Polsko-Amerykańskiego Komitetu Pomocy dzieciom.

Wartość artykułów dostarczonych dzieciom Polski przez naród amerykański i Rząd Polski wynosi 30.000.000 dolarów, od początku akcji p. Hoovera t. j. w ciągu 2 i pół lat rozdano 650.000.000 posiłków i 3.300.000 sztuk odzieży, bielizny i obuwia w 3200 miejscowościach.

Ze względu na usługi, jakie akcja ta oddała Polsce i będzie w dalszym ciągu oddawać, Ministerstwo poleca zwrócić uwagę organom administracji prowincjonalnej na instrukcję Ministerstwa z dn. 7 grudnia 1920 r., która pozostaje w mocy przy nowym programie ogłoszonym przez A. W. R. i P. A. K. P. D. i zobowiązać te organy do udzielania o ile możności wszelkiej pomocy Polsko-Amerykańskiemu Komitetowi Pomocy dzieciom, a szczególnie w następującym zakresie:

1) w uzyskiwaniu koni i furmanek dla przewozu produktów, oraz kontrolowaniu kuchen przez przedstawicieli P. A. K. P. D.

2) w uzyskiwaniu lokali dla kuchen,

3) w ułatwianiu uzyskania drzewa z lasów rządowych lub węgla na opał dla kuchen i instytucji dziecięcych.

Minister: *St. Downarowicz* w. r.

L. 10364/VIII ex 1921.
959/2

Kraków, dnia 18. listopada 1921.

Wszystkim Starostwom w obrębie Województwa krakowskiego i Magistratowi król. stoł. miasta Krakowa udzielam do wiadomości z wezwaniem do udzielania jaknajdalej idącej pomocy Polsko-Amerykańskiemu Komitetowi Pomocy dzieciom, przedewszystkiem w wypadkach pod 1), 2), i 3), okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

IX. Wydział Zdrowia Publicznego.

L. 9573/IX 5531 21

Kraków, dnia 14. listopada 1921.

Pouczenie przeciw wściekliźnie w Krakowie.

Okólnik

do wszystkich Starostw i Magistratu m. Krakowa.

W dniu 28. października b. r. uruchomionym został internat dla leczonych przeciw wściekliźnie.

Internat mieści się w Zakładzie im. Helclów w Krakowie przy ul. Długiej i pozostaje w zarządzie Dyrekcji państwowego szpitala św. Łazarza, która też we własnym zakresie działania zarządza przyjęcie zgłaszających się osób pokąsanych do tego internatu.

Osoby przybywające do Krakowa dla poddania się leczeniu przeciw wściekliźnie, a chcące znaleźć umieszczenie w internacie mają być zaopatrzone:

a) w certyfikat wystawiony przez Zwierzchność gminną, w której pokąsanie przez zwierzę chore nastąpiło. W certyfikacie należy podać datę pokąsania, imię, nazwisko i wiek pokąsanego, stałe miejsce jego zamieszkania, jakoteż wiadomość co się stało z podejrzanem zwierzęciem. W certyfikacie wystawionym dla dzieci i nieletnich ma być podane imię i nazwisko rodziców i miejsce ich zamieszkania.

b) w czystą bieliznę na sobie i zapas bielizny wystarczający przynajmniej na jednorazową zmianę, ponieważ leczenie trwa 14 do 20 dni.

c) w odpowiednią kwotę pieniężną wystarczającą na opłacenie należytości za utrzymanie w internacie wedle III. klasy szpitalnej dla Krakowa, t. j. jak obecnie 300 Mk. dziennie. Wyjątkowo tylko osoby prawdziwie ubogie mogą być od tej opłaty zwolnione, lecz muszą się zaraz przy przyjęciu wykazać świadectwem ubóstwa wystawionem przez Zwierzchność gminną, która jest za prawdziwość tego świadectwa odpowiedzialną.

Po przybyciu do Krakowa mają osoby pokąsane zgłosić się w szpitalu św. Łazarza, skąd po załatwieniu formalności wstępnych jak okazanie certyfikatu, stwierdzenia konieczności leczenia i złożeniu opłaty, ewentualnie po odczyszczeniu o ile to okaże się potrzebnem, zostaną odesłane do internatu, który znajduje się w Zakładzie fundacji im. Helclów.

Dzieci pokąsane mają być przewiezione do Krakowa przez osoby dorosłe, które jednak po załatwieniu formalności wstępnych mogą powrócić zaraz do domu, a dzieci pozostaną w internacie pod opieką SS. Miłosierdzia. Po ukończonem leczeniu wyszle gmina osobę dorosłą celem odebrania dziecka, a w razie zaniechania tego w oznaczonym terminie, dziecko odesłanem zostanie do miejsca zamieszkania na koszt gminy.

Wystawiony w powyżej podany sposób certyfikat upoważnia osoby pokąsane i ubogie osoby im (dzieciom) towarzyszące, zaopatrzone ponadto w legalnie wystawione świadectwo ubóstwa do korzystania z ulgi w opłacaniu jazdy kolejowej.

Zarządzenie to poda Starostwo wszystkim Zwierzchnościom gminnym do wiadomości z tem, że w razie zaszłych w gminie wypadków pokąsania przez zwierzęta o wściekliznę podejrzane, osoby pokąsane mają być natychmiast do leczenia odesłane bez wyczekiwania na wynik badań i dochodzeń, które zostaną ze strony Starostwa na miejscu zarządzone.

Za Wojewodę:
Dr. Momidłowski w. r.

L. 9280/IX. ex 1921.
5471/I.

Kraków, dnia 19. listopada 1921.

Dr. Jan Wiktor, udzielenie pozwolenia na prowadzenie apteki domowo-lekarskiej w Libiążu małym.

Województwo nadało prawomocnie Drowi Janowi Wiktorowi lekarzowi »Wspólnego Bractwa górniczego« i kopalni w Libiążu małym pozwolenia na prowadzenie apteki domowo-lekarskiej w Libiążu małym pow. Chrzanów.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 12786/IX/I ex 1921.
6121

Kraków, dnia 3. grudnia 1921.

Województwo nadało prawomocnie mrowi farmacji Franciszkowi Pikowi koncesję na otwarcie nowej apteki publicznej w Tymbarku.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. 10740/IX/I ex 1921.
5762

Kraków, dnia 25. listopada 1921.

Powiatowa Kasa chorych w Białej — o pozwolenie na prowadzenie własnej apteki zakładowej.

Obwieszczenie.

Na podstawie postanowień §§ 53 i 48 ustawy z dnia 18 grudnia 1906 r. Dz. p. p. Nr. 5 ex 1907 Województwo podaje do powszechnej wiadomości, że Powiatowa Kasa chorych w Białej wniosła 11 sierpnia 1921 r. do b. Namiestnictwa podanie z prośbą o udzielenie jej pozwolenia na otwarcie i prowadzenie własnej apteki zakładowej w Białej przy ulicy Komorowickiej Nr. 4.

Województwo wzywa zatem tych właścicieli aptek publicznych, którzyby się czuli w swej egzystencji zagrożeni przez utworzenie wspomnianej apteki, by w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia niniejszego ogłoszenia, wnieśli ustnie lub pisemnie przedstawienie do właściwej władzy politycznej I-szej instancji. Po upływie tego terminu wniesione przedstawienia nie będą uwzględnione.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

XI. Oddział aprowizacyjny.

L. 13219
4314/XI.

Kraków, dnia 2. grudnia 1921.

Walka z lichwą.

Do
wszystkich Panów Starostów na obszarze Województwa Krakowskiego.

Pan minister spraw wewnętrznych okólnikiem z 25 listopada 1921, Nr. A. O. 3184, wystosowanym do wszystkich Wojewodów poruczył władzom administracyjno-politycznym zająć się jak najenergiczniej zwalczaniem drożyzny i lichwy.

Drożyzna artykułów środków żywności i codziennego zapotrzebowania przybrała szczególnie wielkie rozmiary i groźne skutki zwłaszcza dla klas ludności ekonomicznie słabych. Wzmogła się ona głównie po wydaniu ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 63, poz. 389) o zniesieniu ograniczeń ziemiopłodami, a to wskutek mylnego poglądu licznych sprzedawców, jakoby zniesienie tych ograniczeń mieściło w sobie zezwolenie na pobieranie dowolnych, niczem nieograniczonych cen przy obrocie ziemiopłodami.

Do podjęcia skutecznej walki z lichwą i drożyzną posłużyć mogą władzom administracyjnym następujące środki:

1. Wykonywanie ustawy o walce z lichwą z 2 lipca 1920. Dz. Ust. P. Nr. 67 poz. 449.

Art. 7 tej ustawy przewiduje możność przeniesienia pewnych agend Okręgowych Urzędów walki z lichwą na powiatowe władze administarcyjne. Na podstawie powyższego artykułu przekazała Rada Ministrów rozporządzeniem z dnia 14 października 1921 (Dz. Ust. Nr. 88 poz. 650) szereg uprawnień Okręgowych Urzędów Walki z lichwą bliżej rozporządzeniem określonych, powiatowym władzom administracyjnym z wyjątkiem Krakowa, w których Okr. Urzędy Walki z lichwą zachowały

swój dotychczasowy zakres działania. Według postanowień powyższego rozporządzenia uzyskują powiatowe władze administarcyjne takie prawo wydawania nakazów karnych, przewidzianych art. 45 ustawy o walce z lichwą. Odwołanie od rzeczonych nakazów karnych służy obwinionym do właściwych sądów. Niezależnie od tego wykonywać będą władze administracyjne orzecznictwo karne w sprawach przekroczenia rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 2 ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej; skazanemu służy od tych orzeczeń odwołanie do Głównego Urzędu Walki z lichwą.

Wykonanie tego orzecznictwa karnego winno być prowadzone z wielką energją i sprężystością.

Nie powinno to przyjść w Starostwach z trudnością, gdyż można te sprawy powierzyć urzędnikom, prowadzącym referat karno-administracyjny, których agendy zmniejszyły się w bardzo znacznym stopniu w ostatnim czasie wskutek odpadnięcia spraw, jakie się wywiązały na tle wykonania ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych, jak również wskutek zniesienia ograniczeń w handlu ziemiopłodami. Zmniejszony w ten sposób zakres działania referentów spraw karno-administracyjnych pozwala żywić nadzieję, iż z agend, jakie otrzymają obecnie w walce z lichwą, będą się oni mogli wywiązywać sprężyście i punktualnie. W rękach tych referentów skupiałby się również referat, związany z działalnością komisji dla badania cen.

Referent powinien otrzymać od Pana Starosty instrukcję, aby sprawy powyższe traktował z całym pośpiechem i energją.

Należy Województwu c o t y d z i e ń przedkładać wykaz czynności, odnoszących się do tej kategorji załatwień.

Niezależnie od tego należy taki sam wykaz czynności przesyłać co tydzień Głównemu Urzędowi Walki z lichwą w Warszawie, który, jak wiadomo, kieruje jako władza centralna niniejszą akcją z ramienia Ministerstwa Aprowizacji i do którego władze administracyjne I instancji winny się w sprawach orzecznictwa karnego o lichwę zwracać bezpośrednio.

II. Współdziałanie Policji Państwowej.

Policji przypada na zasadzie ustawy walki z lichwą funkcja wykonawcza, a mianowicie śledzenie za objawami lichwy wojennej i donoszenie o przestępstwach władzom sądowym względnie administracyjnym.

Główna Komenda Policji Państwowej w rozkazie Nr. 136 z dnia 27 września 1921 wydała już instrukcję podległym jej organom i poleciła wyznaczenie w Urzędach Śledczych specjalnych funkcjonarjuszów z Policji śledczej, których zadaniem byłoby specjalizować się w akcji zwalczania lichwy i współdziałać z organami policji umundurowanej.

Zatem organa tamtejszej Policji państwowej można i należy wciągnąć do intenzywnego współdziałania w omawianej dziedzinie, szczególnie w kierunku śledzenia wszelkiego rodzaju objawów lichwy oraz kontrolowania, czy obowiązujące ustawy, rozporządzenia i zarządzenia władz są ściśle przestrzegane.

III. Współdziałanie całego społeczeństwa.

Zwalczanie drożyzny, a w szczególności śledzenie przestępstw popełnianych w tym kierunku nie wyda pożądanych rezultatów, jeżeli do współpracy z organami Rządu nie staną bezpośrednio interesowani kupujący. Tylko w tym bowiem wypadku osoby, wykraczające przeciwko przepisom ustawowym, będą pozostawały pod ciągłą kontrolą, która występną ich działalność uniemożliwi, a przynajmniej w znacznym stopniu utrudni. Kierując się tą myślą zechce Pan Starosta wciągnąć do współpracy w walce z lichwą i drożyzną, istniejące organizacje społeczne, tam zaś, gdzie ich niema, dać inicjatywę ku powołaniu ich do życia. Praca tych organizacyj winna iść przedewszystkiem w kierunku uświadomienia jak najszerszych warstw ludności o ciążącym na nich moralnym obowiązku donoszenia kompetentnej władzy o dostrzeżonych wykroczeniach przeciw przepisom dla zwalczania lichwy oraz udzielania organom bezpieczeństwa publicznego jak najdalej idącej pomocy i poparcia w walce z elementami, wywołującymi sztucznie drożyznę.

Podstawowym warunkiem skutecznej akcji w zwalczaniu drożyzny jest ustalenie i podawanie do wiadomości publicznej cen wytycznych, które pozwoliłby się zorjentować tak władzom jak i społeczeństwu, w jakich wypadkach ceny są nadmierne i podpadają pod pojęcie lichwy. W tym celu powołuje Rada Ministrów w rozporządzeniu z dnia 14 października 1921, (Dz. Ust. Nr. 88 poz. 649) do życia Komisję do badania cen przy władzach administracyjnych I i II instancji, a w Krakowie przy Okręgowych Urzędach Walki z lichwą.

Zadaniem tych Komisyj nie będzie ustalenie cen maksymalnych, których przekroczenie stanowiłoby samo przez się czyn administracyjnie karygodny, natomiast ustalenie cen wytycznych na artykuły powszechnego użytku, jako też ustalenie granic dla procentowej skali dozwolonego zysku hurtownika, koniecznego pośrednika i detalisty.

Obok powyższych Komisyj winny powstać lub istnieć będą i nadal dotychczasowe »Komitety Społeczne do walki z lichwą i drożyzną«, utworzone na podstawie statutu wzorowego, ogłoszonego okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 447 (Dz. Ust. Nr. 3 z r. 1921, poz. 76).

Komitety te winny rozwijać akcję propagandy w zakresie, określonym w art. 2-im powyższego statutu; nie mają one jednak w żadnym wypadku, jak

to się gdzieniegdzie zdarzało, prawa powzięcia uchwał, wiążących władze państwowe, zwłaszcza w kwestji cen, które należeć będą do zakresu działania Komisji dla badania cen.

Jak z poprzedniego wynika, stworzył Rząd w granicach możności wszelkie odpowiednie warunki do podjęcia skutecznej walki z lichwą. Idzie teraz przedewszystkiem o to, aby walka ta była prowadzoną z należytą energją i sprężystością, przy pociągnięciu do tej akcji na obszarze powiatu wszystkich organów władzy publicznej oraz całego uczciwego społeczeństwa.

Przy sposobności zapowiedzianego zjazdu Starostów Krakowskiego Województwa będą Panowie Starostowie mieli możność poruszenia ze swej strony spraw z niniejszą akcją związanych, czynienia uwag i ewentualnego stawiania odpowiednich wniosków.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Mianowania i przeniesienia.

Wojewoda krakowski dopuścił ukończonych słuchaczy praw, Jana Czechowicza i Ignacego Wanickiego do służby przygotowawczej administracyjno-politycznej w Województwie krakowskiem; przeniósł praktykanta konceptowego, Tadeusza Bursztyna z Ropczyc do Żywca, adjunkta Dyrekcji Urzędów pomocniczych Kazimierza W e r b a c h a z Żywca do Białej, adjunkta kancelaryjnego, Karola Jajtnera z Białej do Krakowa i przydzielił do służby w Województwie krakowskiem; wreszcie przeniósł kancelistę, Jana Żbika z Nowego Sącza do Krakowa i przydzielił do służby w Województwie krakowskiem.

Nekrologia.

Ś. p. Władysław Zaczek.

Dn. 23 listopada 1921 r. zmarł w Bochni radca Namiestnictwa i starosta tamtejszy ś. p. Władysław Zaczek. Urodzony w r. 1874, po ukończeniu studjów prawniczych na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, wstąpił Zmarły do służby w administracji politycznej dn. 2 lutego 1901 r. i pracował kolejno przy Starostwach w Nowym Targu, Brzesku, Nowym Sączu, Mielcu, Przemyślu, w Namiestnictwie, tudzież jako starosta w Sokalu i Bochni. Na każdem stanowisku odznaczał się ten dzielny urzędnik niezwykłą pracowitością i gorliwością, tudzież prawdziwie obywatelskiem sprawowaniem swych obowiązków służbowych. To też działalności Zmarłego towarzyszyło uznanie władz przełożonych i szerokich sfer ludności; został on wyszczególniony charakterem radcy Namiestnictwa, był posiadaczem odznaki honorowej dla dobrze zasłużonych z okazji pożyczki Odrodzenia Polski, a gmina m. Brzeska w uznaniu zasług ś. p. Zaczka, jako komisarza rządowego dla odbudowy Brzeska nadała mu obywatelstwo honorowe.

Dn. 25 listopada b. r. odbył się w Bochni pogrzeb, który był wyrazem niezwykłego szacunku i sympatji, jakiemi cieszył się ś. p. starosta Zaczek. Przy wyprowadzeniu zwłok chór młodzieży gimnazjalnej odśpiewał pieśń żałobną, poczem przemówił imieniem miasta komisarz rządowy, p. Odolar Ossoliński. Następnie ruszył ku kościołowi parafjalnemu kondukt żałobny, prowadzony przez ks. kan. Słowińskiego z Dąbrowy, poprzedzanego przez liczne duchowieństwo z powiatu bocheńskiego i brzeskiego. Na czele konduktu postępował honorowy szwadron 2 p. szwoleżerów, oraz straże pożarne z Bochni, Lipnicy Murowanej i Wiśnicza Nowego. Po odprawionych egzekwjach w kościele eksportował zwłoki na cmentarz ks. Paszyński, proboszcz z Gosprzydowy. Nad mogiłą zaśpiewał chór młodzieży gimnazjalnej, a sekretarz Rady powiatowej, p. Władysław Siemieński pożegnał Zmarłego w serdecznych słowach imieniem ludności powiatu bocheńskiego.

Za trumną postępowali: Rodzina Zmarłego, Wojewoda Dr. Gałecki z Naczelnikiem Prezydjum Województwa Kowalikowskim i sekretarzem Stańkowskim, Naczelnik Wydziału Województwa Niesiołowski, kierownik Oddziału personalnego Nowicki i wielu innych urzędników Województwa, rotmistrz Konachowicz z delegacją oficerów 2 p. szwoleżerów, prezes dr. Maiss z rodziną, urzędnicy i funkcjonarjusze Starostwa bocheńskiego, okoliczni starostowie wraz z urzędnikami, przedstawiciele miejscowych władz rządowych i autonomicznych, obywatelstwo powiatu bocheńskiego, delegacja Rady pow. bocheńskiej i gmin powiatu, cechy, delegacja górników i salin bocheńskich, kahał miejscowy i w. in.

Nagły zgon dzielnego i zasłużonego urzędnika-obywatela, jakim był śp. starosta Zaczek, głęboko dotknął ludność i władze powiatu bocheńskiego. Cześć jego pamięci!

Ogłoszenia.

Statut

Spółki drogowej dla budowy i utrzymania mostu drewnianego na Wisłoce pod Dębicą, zatwierdzony

przez Wydział powiatowy w Ropczycach na posiedzeniu w dniu 15 listopada 1921.

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Członkami Spółki drogowej są:

A. Członkowie dobrowolni:

1. Fundusz drogowy powiatu ropczyckiego.
2. Gmina miasta Dębica.
3. » Straszęcin.
4. » Góra motyczna.
5. » Wola żyrakowska.
6. » Żyraków.
7. » Nagoszyn.
8. » Bobrowa.
9. » Wola wielka.
10. » Korzeniów.

B. Członek przymusowy:

Gmina Grabiny.

§ 2. W poczet członków Spółki mogą być włączeni dobrowolnie lub przymusowo dalsi członkowie, zainteresowani w Spółce. W razie przystąpienia do Spółki nowych członków, lub potrzeby przymusowego włączenia do Spółki nowych członków, Zarząd Spółki na najbliższem zebraniu ogólnem członków Spółki stawia odpowiedni wniosek, po zatwierdzeniu wniosku Zarząd przedstawi do zatwierdzenia Wydziałowi powiatowemu w Ropczycach projekt zmiany § 1 niniejszego statutu.

§ 3. O rozwiązaniu Spółki, wyłączeniu lub wystąpieniu z niej poszczególnych osób na wniosek ogólnego zebrania członków Spółki rozstrzyga Wydział powiatowy w Ropczycach; od decyzji jego w tych sprawach mogą być zgłaszane odwołania w myśl art. 18 ustawy drogowej z dnia 10. XII. 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 6/21 r. poz. 32).

ROZDZIAŁ II.

Zakres działania Spółki.

§ 4. Do zakresu działania Spółki należy:

a) budowa mostu drewnianego na Wisłoce pod Dębicą i

b) utrzymanie tego mostu w stanie zdolnym do użytku.

Spółka istnieć będzie do czasu wybudowania na Wisłoce pod Dębicą mostu żelazno-betonowego.

§ 5. Zakres działania Spółki może być zmieniony, rozszerzony lub zwężony na zasadzie prawomocnej uchwały ogólnego zebrania członków Spółki, zatwierdzonej przez Wydział powiatowy w Ropczycach.

ROZDZIAŁ III.

Nazwa i siedziba Spółki.

§ 6. Spółka drogowa nosi nazwę »Spółka drogowa dla budowy i utrzymania mostu drewnianego na Wisłoce w Dębicy«.

§ 7. Siedzibą Spółki jest Dębica.

ROZDZIAŁ IV.

Organa Spółki i ich kompetencje.

§ 8. Organami Spółki są:

1. ogólne Zebranie członków,
2. Zarząd Spółki,
3. Komisja rewizyjna.

§ 9. Ogólne zebranie członków jest organem uchwalającym i kontrolującym. Do kompetencji jego oprócz innych spraw zastrzeżonych w poszczególnych §§ niniejszego statutu należy:

1) ustanawianie budżetu i zatwierdzenie obrachunku rocznego,

2) zmiana stosunkowej wysokości wpłat należnych od poszczególnych członków dla celów Spółki,

3) zaciąganie pożyczek,

4) postanawianie nabycia lub sprzedaży nieruchomości,

5) zmiana niniejszego statutu,

6) ustalanie zasad działalności zarządu i sposobu zarządu majątkiem Spółki,

7) uchwalanie regulaminu dla Zarządu Spółki,

8) uchwalanie likwidacji Spółki.

§ 10. Uchwały ogólnego zebrania zapadają zwykłą większością głosów obecnych, w kwestji jednak likwidacji Spółki uchwały muszą przejść większością 3/4 głosów obecnych.

§ 11. Każdy z członków Spółki drogowej ma ilość głosów w stosunku prostym do wysokości wpłaconych kwot pieniężnych lub do wartości materjałów lub robocizny, dawanych w naturze, z tem jednak, że żaden z udziałowców nie może mieć więcej niż 10% głosów, nawet gdyby wysokość jego udziału wynosiła więcej niż 10% ogólnych kosztów przedsięwzięcia.

§ 12. Ogólne zebranie członków Spółki odbywa się przynajmniej raz na rok, na żądanie zarządu Spółki lub życzenia przynajmniej 1/3 ogólnej ilości głosów członków, mogą być zwoływane nadzwyczajne zebrania ogólne.

§ 13. Ogólne zebranie jest prawomocne, o ile liczba obecnych wynosi połowę członków Spółki; w przeciwnym razie następne ogólne zebranie zwołane z tym samym porządkiem dziennym, jest prawomocne niezależnie od liczby przybyłych członków.

§ 14. Zarząd Spółki wybiera się z pomiędzy członków Spółki na przeciąg dwóch lat, składa się z przewodniczącego i dwóch członków, z których jeden jest sekretarzem.

§ 15. Zarząd przygotowuje wnioski na ogólne zebranie członków Spółki, wykonywa jego uchwały, decyduje we wszystkich sprawach nie wymagających uchwały ogólnego zebrania lub niezastrzeżonych do jego decyzji, załatwia sprawy bieżące, zarządza ściąganie składek od członków Spółki, wreszcie podpisuje w imieniu Spółki wszystkie pisma.

Decyzje zapadają większością głosów członków Zarządu na pismach i zobowiązaniach wystawianych w imieniu Spółki winny być przynajmniej dwa podpisy.

§ 16. Zarząd przyjmuje i zwalnia pracowników Spółki, zawiera umowy w myśl ogólnych dyrektyw ogólnych zebrań członków.

§ 17. Dla przeprowadzenia kontroli działalności Zarządu ogólne zebranie członków wybiera Komisję rewizyjną, składającą się z trzech osób na przeciąg dwóch lat.

Komisja rewizyjna winna perjodycznie badać działalność Zarządu Spółki i zdawać sprawozdanie ze swoich czynności ogólnemu zebraniu.

ROZDZIAŁ V.

Finanse Spółki drogowej.

§ 18. Źródła dochodowe Spółki drogowej stanowią:

1. Opłaty za używanie wybudowanego i utrzymywanego przez Spółkę mostu na Wisłoce.
2. Obowiązkowe opłaty członków Spółki ustalone przez członków założycieli Spółki i zatwierdzone przez Wydział powiatowy w Ropczycach.
3. Składki członków nadzwyczajne i dobrowolne.
4. Dotacje państwowe i samorządowe, przekazane Spółkom.
5. Pożyczki krótko i długoterminowe, darowizny, zapisy. Wpływy ze sprzedaży lub zamiany majątku Spółki.

§ 19. Za zobowiązania finansowe Spółki odpowiadają wszyscy członkowie Spółki.

§ 20. W razie nie wykonania zobowiązań finansowych względem osób trzecich Wydział powiatowy na żądanie tych osób winien ściągnąć z członków Spółki należności w drodze egzekucji administracyjnej.

§ 21. Obowiązkowe opłaty członków Spółki na rzecz Spółki ustalone są w wysokości proporcjonalnej do korzyści, jakie poszczególni członkowie z istnienia Spółki i urzeczywistnienia jej celu ciągnąć będą, a mianowicie w procentach ogólnej wysokości kosztów wykonać się mających robót.

Opłaty te ustala się w sposób następujący:

L. p.	Imię i nazwisko członka Spółki	Procentowy udział w pokryciu połowy ogólnych kosztów budowy mostu	Procentowy udział w pokryciu kosztów utrzymania mostu
	Dobrowolni członkowie Spółki		
1	fundusz drogowy powiat.	50%	20%
2	Gmina Dębica	15%	20%
3	Gmina Straszęcin	2½%	5%
4	Gmina Góra motyczna	4%	7%
5	Gmina Wola żyrakowska	2½%	5%
6	Gmina Żyraków	2½%	5%
7	Gmina Nagoszyn	6%	10%
8	Gmina Bobrowa	4%	8%
9	Gmina Wola wielka	4%	6%
10	Gmina Korzeniów	3%	4%
	Członek przymusowy		
1	Gmina Grabiny	6½%	10%

§ 22. Wysokość procentowego udziału członków Spółki może być zmieniona przez prawomocną uchwałę ogólnego Zebrania członków Spółki, zatwierdzoną przez Wydział powiatowy w Ropczycach.

§ 23. Udziały mogą być wpłacane zarówno w gotówce, jak wnoszone w naturze w postaci dostarczenia pewnej ilości materjałów lub robocizny podług zasad, jakie ustali ogólne zebranie udziałowców.

§ 24. Udziały członków Spółki drogowej w razie nie wpłacenia ich, będą ściągane w drodze egzekucji administracyjnej narówni z innemi podatkami i opłatami, na żądanie Zarządu Spółki wystosowane do Wydziału powiatowego.

ROZDZIAŁ VI.

Nadzór nad działalnością Spółki.

§ 25. Orzekanie w przedmiocie rozwiązania Spółki i zmian statutu i bezpośredni nadzór nad działalnością Spółki należy do Wydziału powiatowego w Ropczycach.

Do organów miejscowych Min. Rob. Publ. należy nadzór nad działalnością Spółki w zakresie określonym przez Art. 9 ustawy drogowej z dnia 10. XII. 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 6/21 r. poz. 32).